

Pròleg

En Conor Broekhart va néixer per volar. O, més ben dit, va néixer volant. Malgrat que la llegenda d'en Broekhart està farcida d'històries fantàstiques, l'aventura del seu primer vol, l'estiu del 1878, hauria estat la més difícil de creure si no l'haguessin presenciada milers de testimonis. De fet, el seu naixement en un globus fins i tot es pot llegir en un article que encara es troba als arxius del diari francès *Le Petit Journal*, disponible a la Biblioteca Nacional de París a canvi d'una quantitat mòdica de diners.

A dalt de l'article hi ha una fotografia en blanc i negre que, malgrat que és una mica fosca, es veu amb força nitidesa, sobretot tenint en compte l'època en què es va fer. L'autor de la instantània va ser un periodista que era als jardins de Trocadéro amb la seva càmera.

No costa gaire identificar-hi el capità Declan Broekhart i la seva esposa Catherine. Ell, atractiu amb el seu uniforme verd i daurat dels tiradors de primera de les Illes Saltee, i ella, desconcertada però somrient. I, ben protegit al braç del seu pare, just al doblec del colze, hi ha el petit Conor, que ja té els cabells rossos propis dels Broekhart i el front ample i intel·ligent de la mare. Encara no té deu minuts de vida i, qui sap si per un efecte lumínic o per un defecte de la fotografia, sembla que miri amb l'esguard ben fix. És impossible, no cal dir-ho. Però imagineu-vos per un moment que fos veritat i que la primera

imatge que hagués vist el petit Conor fos la del pas rabent d'un cel francès ben ras. No és gens sorprenent, doncs, que s'acabés convertint en el que es va convertir.

París, estiu del 1878

L'Exposició Universal havia de ser la més espectacular de la història, amb més de mil expositors de tots els racons del món.

El capità Declan Broekhart havia viatjat a França des de les Illes Saltee arran de la insistència del seu rei. La Catherine també havia insistit a acompanyar-lo: al capdavall, ella era la científica de la família i frisava per veure amb els seus propis ulls la *Galerie des Machines*, que havia estat anunciada a so de bombo i platerets i que exhibia invents que prometien un futur millor. El rei Nicholas l'havia fet anar a París perquè valorés la possibilitat de crear una divisió de globus per a la muralla de les Saltee.

El tercer dia del viatge, la parella va recórrer l'avinguda de l'Opéra amb una calessa per presenciar la demostració de globus dirigibles que el Departament Aeronàutic oferia als jardins de Trocadéro.

—Ho notes? —va preguntar la Catherine, que va agafar la mà del seu marit i se la va posar a la panxa—. Són les puntades del nostre fill. Vol ser lliure i veure aquests miracles amb els seus propis ulls.

En Declan va esclafir una rialla.

—De moment, ell o ella s'haurà d'esperar. A més, el món encara hi serà d'aquí a sis setmanes.

Quan els Broekhart van arribar als jardins de Trocadéro, van trobar l'Esquadró Aeronàutic a l'ombra de l'estàtua de la Lliber-

tat, o, més ben dit, a l'ombra del seu cap. L'estàtua seria lliurada als Estats Units un cop enllestida, i per això de moment només se n'exhibia el cap. Aquella estructura de coure empetitia gairebé tots els altres objectes exposats a la fira, i resultava extraordinari imaginar-se les dimensions colossals que tindria l'estàtua sencera quan acabés fent guàrdia al port de Nova York.

L'Esquadró Aeronàutic havia inflat un dirigible en una extensió de gespa i, servint-se de la seva bona educació i d'un cordó de vellut, mantenia la multitud a una distància prudencial. En Declan Broekhart es va adreçar al soldat que estava de guàrdia i li va donar la carta de presentació segellada de l'ambaixador francès a les Saltee. Al cap d'uns minuts se'ls va acostar en Victor Vigny, el capità de l'Esquadró.

El capità Vigny tenia un aspecte àgil, la pell bruna, el nas tort i una corona de cabells negres i rectes que li ocupaven el crani com les cerres d'una escombra de jardí.

—*Bonjour*, capità Broekhart —va dir, i es va treure un guant blanc i va estrènyer amb afecte la mà de l'oficial de les Illes Saltee—. L'estàvem esperant. —El capità Vigny va fer una reverència.— I vostè deu ser Madame Broekhart —va afegir, i va repassar la carta com si estigués confós—. Però, senyora, no en parla enlloc, de la seva bellesa.

El somriure del francès va ser tan encantador que els Broekhart no es van poder sentir ofesos.

—Capità —va dir en Vigny, estirant els braços cap enrere amb aire teatral per presentar el globus—. Li ofereixo *Le Soleil*, el Sol. Què me'n diu?

El dirigible era magnífic, no n'hi havia cap dubte. Un embolcall llarg i daurat onejava amb delicadesa sobre la barqueta folrada de cuir. Però a en Declan Broekhart no li interessava la decoració, sinó els detalls de la nau.

–És una mica més punxegut que els altres que he vist –va apuntar.

–*Aérodynamique* –el va corregir el capità Vigny–. Llisca pel cel com el seu homònim.

La Catherine es va deixar anar del braç del marit.

–Una combinació de cotó i seda –va dir, tirant el cap enrere per observar millor el globus–. I dues hèlices a la barqueta. Està molt ben fet. Quina velocitat agafa?

El fet que una dona pronunciés aquelles observacions tan tècniques va sorprendre el capità Vigny, que va saber dissimular el desconcert amb un seguit de ràpids parpellejos abans de contestar.

–Quinze quilòmetres per hora –va dir–. Amb l’ajut de Déu i d’un vent favorable.

La Catherine va estirar una punta de cuir de la barqueta per veure l’estructura entreteixida de sota.

–Salze i canyís –va dir–. Un bon coixí.

El capità Vigny estava encantat.

–Sí. *Absolument*. Aquesta barqueta podrà solcar el cel ben bé cinc-cents hores. Les barquetes franceses són les millors del món.

–*Très bien* –va dir la Catherine.

Tot seguit, es va alçar els enagos i va enfilat els graons de fus-ta que conduïen a la barqueta amb una agilitat notable en una dona embarassada de vuit mesos. Els dos homes van fer un pas endavant per mirar d’impedir-li-ho, però la Catherine ni tan sols els va donar temps per parlar.

–Em sembla que no m’equivoco si dic que sé més coses sobre la ciència de l’aeronàutica que vosaltres dos. I no he travessat el mar Cèltic per quedar-me palplantada en un camp mentre el meu marit experimenta una de les meravelles del món.

Quan la Catherine va fer aquest comentari, estava ben serena, però només un ximple no hauria advertit la severitat de la seva veu.

En Declan va fer un sospir.

–Molt bé, Catherine. Si el capità Vigny hi està d'acord...

En Vigny es va limitar a arronsar-se d'espatlles a la francesa, com si digués: «Que si hi estic d'acord? Compadeixo l'home que intenti barrar el pas a aquesta dona».

La Catherine va somriure.

–Molt bé, doncs, decidit. Ens enlairem?

Le Soleil va amollar les amarres una mica abans de les tres de la tarda i de seguida es va elevar uns quants centenars de metres.

–Som al cel –va dir la Catherine, sospirant i aferrant-se a la mà del seu marit.

La jove parella va alçar la mirada cap a la panxa del globus. La brisa n'arrissava la seda i el sol la feia espurnejar. Un seguit d'onades daurades s'agitaven al llarg de la superfície, retronjint com una tempesta llunyana.

A baix, els jardins de Trocadéro semblaven llacs de color maragda i el cap de l'estàtua de la Llibertat trencava la superfície com un tità llegendari.

El capità Vigny va alimentar un petit motor de vapor, que va proporcionar més potència a les hèlices. Per sort, el vent va allunyar el fum de la barqueta.

–Impressionant, oi? –va cridar el capità francès per sobre l'estrèpit del motor–. Quants en pensa demanar?

En Declan va fer veure que no estava gens sorprès.

–Potser cap. No sé si aquestes hèlices tan petites tenen prou força per combatre els vents oceànics.

En Vigny estava a punt d'enumerar els avantatges del dirigible quan un esclat sec va ressonar a través del cel. Els dos soldats el van identificar de seguida.

–Un tret –va dir en Vigny, mirant cap avall.

–De fusell –va afegir en Declan Broekhart en un to seriós. Com a capità dels tiradors de les Saltee, era un soroll que coneixia perfectament–. I de lluny. D'un franc tirador, potser. Miri, allà!

Un fil de fum d'un blau grisós solcava el cel provinent de l'extrem més occidental dels jardins.

–És el fum d'una arma –va dir en Vigny–. Em pregunto quin devia ser l'objectiu.

–No cal que s'ho preguntis, *monsieur* –va dir la Catherine amb la veu tremolosa–. Miri a dalt. El globus.

Els dos homes van escodrinyar l'embolcall daurat. Tots dos hi van veure un forat. La bala havia entrat pel quadrant inferior d'estribord i havia sortit per la secció superior de babord.

–Per què no estem morts? –va preguntar en Declan.

–Amb una bala no n'hi ha prou per encendre l'hidrogen –va respondre en Vigny–. Un projectil incendiari sí que l'hauria encès.

La Catherine estava molt atordida. Per primer cop en la seva curta vida estava a punt de morir. I no només ella. Entrant a la barqueta del globus, havia posat en perill la vida del seu fill. Va encreuar els braços sobre la panxa.

–Hem de baixar. De pressa. Abans que s'estripi la tela.

Durant els perillous minuts que van transcórrer a continuació, el capità Vigny va demostrar les seves habilitats com a aeronauta. Es va abocar a la vora de la barqueta sostenint un puntal amb una mà i la corda de la vàlvula del gas amb l'altra. Donant un copet amb la bota va empènyer la palanca del timó

i *Le Soleil* va traçar un petit arc. I tot seguit va intentar fer-lo aterrar dins la zona delimitada pel cordó de vellut.

En Declan Broekhart es va quedar al costat de la seva dona. Tot i que la Catherine era forta i tossuda, el tret l'havia trasbalsada. I l'efecte immediat d'aquella commoció va ser l'avançament de la data del part. El cos va saber que estava en perill de mort i que la criatura tindria més probabilitats de sobreviure al món exterior.

Un espasme de dolor va fer doblegar els genolls de la Catherine, que va caure enrere amb les mans damunt la panxa.

—El nostre fill vol sortir—va dir esbufegant—. No vol esperar més.

En Vigny va estar a punt de caure daltabaix.

—*Mon Dieu!*—va exclamar—. Però, *madame*, això no pot ser. No puc deixar que passi al meu globus. Ni tan sols sé si és un bon o un mal auguri. Hauré de repassar el manual d'instruccions de la nau. No em sorprendria gens que haguéssim de sacrificar un albatros.

Quan el capità Vigny estava neguitós, tenia el costum de recórrer a l'enginy. Segons ell, en els moments de màxim perill, l'enginy era un recurs propi dels cavallers. Aquell fet, però, no l'allunyava de les seves obligacions, i va conduir el dirigible amb molta destresa cap a la zona d'aterratge, compensant les fuites amb un seguit d'estrebades de la corda del gas.

Al fons incòmode de la barqueta, la Catherine pugnava per donar a llum. El mal que la tenallava li va fer clavar una puntada de peu involuntària. Va ser un cop de sort, perquè va encertar la canyella del seu marit i li va fer oblidar la por que estava a punt d'assaltar-lo.

—Què vols que faci, Catherine?—li va preguntar sense alçar la veu, en un to suau, com si parir en un globus que queia fos la cosa més natural del món.

–Agafa'm fort –va contestar la Catherine, serrant les dents–.
I posàt aquí perquè em pugui repenjar contra el teu cos.

En Declan la va obeir i va cridar al capità Vigny:

–Que no es mogui! Procuri que no es mogui!

–Parli-ho amb el Totpoderós –va replicar en Vigny–. És ell, i no jo, qui envia aquestes ràfegues.

Ateses les circumstàncies, no estaven malament del tot. La tela tenia algun desperfecte, però continuava sencera. Els Broekhart es van arraulir a terra i es van dedicar exclusivament a la tasca de portar una vida nova al món.

Se n'haurien sortit, però quan en Vigny ja s'imaginava fent el primer glop del xampany que pensava demanar tan bon punt toqués amb els peus a terra, un parell de trets van tornar a esquinçar l'aire. Les dues bales van perforar el globus i aquesta vegada els danys van ser molt més greus. Una bala va imitar la seva predecessora i el va travessar, però l'altra va ensopegar una costura i l'estrip va arribar fins al capdamunt del globus. L'aire i el gas van xisclar des del malaurat dirigible com una colla de fades que presagiaven la mort d'un familiar.

En Vigny va sortir disparat cap a l'interior de la barqueta i va rebotar contra l'ampla esquena d'en Declan Broekhart. Ara eren a les mans de Déu. La tela estava tan estripada que el capità francès ja no podia controlar la trajectòria del globus. Queien molt de pressa i la tela desinflada s'agitava damunt seu.

La Catherine i en Declan no van fer cas del futur imminent i es van concentrar en el seu fill.

–Ja el veig! –va dir en Declan, cridant al vent–. Gairebé ja és aquí, reina!

La Catherine Broekhart va contenir la desesperació que bramava dins el seu cap i va fer sortir la criatura al món. Hi va

arribar sense deixar anar cap plor i la primera cosa que va fer va ser aferrar-se al dit del seu pare.

—Un nen —va dir el capità Broekhart—. Un fill ben ferm.

La Catherine no es va permetre ni un moment per refer-se d'aquell part tan efímer. Es va tirar endavant i va agafar el seu marit per la solapa.

—No el deixi morir, senyor. —Era una ordre simple i clara.

El capità Vigny va embolicar el nounat amb la jaqueta de l'Esquadró Aeronàutic.

—L'única cosa que podem fer, *monsieur*, és resar —va dir.

En Declan Broekhart es va aixecar i amb només un cop d'ull es va fer càrrec de la gravetat de la situació. Ara la barqueta queia a plom i solcava l'aire cap a l'est, dirigint-se de dret al cap de l'estàtua de la Llibertat. Qualsevol xoc de consideració representaria la mort del nadó, cosa que en Declan estava decidit a impedir. Però, què podia fer per evitar-la?

La fortuna els va salvar, si més no temporalment. La tela va exhalar el darrer sospir i va ser enfilada pel tercer i el quart raig de la corona de l'estàtua. La roba es va esquinçar, es va ajuntar i va quedar encallada entre les punxes, fet que va frenar el fatídic descens de la barqueta.

—La divina providència —va dir el capità Broekhart amb un sospir—. Estem salvats.

La barqueta es bressolava com un pèndol i en cada vaivé fregava la corba inferior de la galta de l'estàtua. El bust de coure ressonava i va atreure un bon grapat de curiosos, que observaven l'escena com creients devots. La Catherine va agafar el seu fill ben fort i va fer tot el que va poder per amortir el cop. Els fils de la tela del globus esclataven com si fossin trets.

—No aguantarà —va dir en Vigny—. I encara som a més de cinc metres d'altura.

En Declan va fer que sí amb el cap.

–L'hem d'amarrar a l'estàtua. –Va agafar les àncores de *Le Soleil* i en va llançar una a en Vigny.– Una caixa del millor vi negre si l'encerta.

El capità Vigny va calibrar el pes de l'àncora.

–Xampany, si no li fa res.

Els dos homes van llançar les àncores ben amunt, entre els dos últims raigs de la corona de l'estàtua de la Llibertat. La van encertar de ple: les àncores van topar contra els rínxols de l'estàtua i van lliscar cap avall, generant espurnes allà on les superfícies metàl·liques xocaven. Les àncores van resseguir els dos costats de la corona i s'hi van arrapar de seguida. En Declan i en Vigny van fer passar una corda amb un llaç a través de les anelles de proa i popa de la barqueta i la van estrènyer amb força.

Just a temps. Xisclant com una gavina, la tela del globus es va esquinçar del tot i es va desprendre de la corona de l'estàtua, i la barqueta va caure vertiginosament un altre metre, fins que les cordes de l'àncora es van tensar al màxim. Les cordes van grinyolar, es van estirar i van aguantar el pes.

–Ara la meva barqueta és un bressol per al seu fill –va dir en Vigny, panteixant, i va afegir–: Xampany. Una caixa. Com més aviat millor.

En Declan es va ajupir sota la vora de la barqueta i va estirar el puny de la camisa del capità francès fins a fer-lo acotar.

–Potser encara li queden bales, al franc tirador –va dir en Declan.

–Té raó –va concedir en Victor Vigny–. Però segur que ha fugit. Ja no som un objectiu tan fàcil i a hores d'ara els gendarmes ja el deuen estar empaitant. Suposo que és un anarquista. Fa temps que rebem amenaces.

Als jardins de Trocadéro, la gentada s'havia aplegat sota la barqueta. Havien anat a l'Exposició Universal a veure espectacle, però allò era una aventura de primera categoria. Els membres de l'Esquadró Aeronàutic van recolzar diverses escales llargues contra la barqueta de vímet per rescatar els passatgers de *Le Soleil*. La primera de baixar va ser la Catherine, assistida pel galant capità Vigny. Tot seguit va ser el torn de l'orgullós pare, que duia als braços la miraculosa criatura. La multitud va fer un crit ofegat i s'hi va acostar.

«Un nen. No n'hi havia cap a la barqueta quan s'ha enlairat.»
Era com si el món no hagués vist mai un nadó.

«Nascut al cel. Us ho imagineu? Aquest nen és un miracle.»

Homes i dones s'obrien pas a cops de colze sense cap mena de mirament, delint-se per veure el rostre angelical de la criatura.

«Mireu, té els ulls oberts. I els cabells gairebé blancs. Pot ser cosa de l'altitud?»

Algú va destapar una ampolla de xampany i un comte italià va repartir cigars cubans. Era com si tothom celebrés que el nadó havia sobreviscut. El capità Vigny va agafar l'ampolla i va fer uns quants glops.

—Perfecte —va dir amb un sospir, i la va allargar a en Declan Broekhart—. És un nen afortunat. Com li posareu?

En Broekhart va fer una rialla nerviosa, però eufòrica.

—Potser Engel, he pensat. Al capdavall, ha vingut del cel. I el nom de la nostra família és flamenc.

—No, Declan —va dir la Catherine, acaronent els cabells d'un ros blanquinós del seu fill—. Encara que sigui un àngel, té el front del meu pare. Es dirà Conor.

—Conor? —va dir en Declan, com si protestés—. Irlandès per part de mare i flamenc per part de pare. Aquest nen és mestís.

En Vigny va encendre dos cigars i en va donar un a l'orgullós pare.

–Ara no és el moment de discutir, *mon ami*.

En Declan va fer que sí amb el cap.

–No ho és mai. Es dirà Conor. Un nom contundent.

En Vigny va colpejar la barbata de l'estàtua de la Llibertat amb els nusos dels dits.

–Independentment de com es digui, aquest nen té un deute amb la llibertat.

Aquell va ser el segon auguri del dia, perquè en Conor Broekhart acabaria pagant el seu deute amb la llibertat. El primer auguri, no cal dir-ho, va ser el naixement a les altures. Segurament hauria estat pilot sense l'aventura a *Le Soleil*, però també pot ser que aquell dia alguna cosa es despertés dins seu: una obsessió pel cel que consumiria la vida d'en Conor Broekhart, així com la de tots els que el van envoltar.

Uns quants dies després del famós naixement d'en Conor, el capità Declan Broekhart i la seva família van salpar de França i van tornar al minúscul estat sobirà de les Illes Saltee, a tocar de la costa irlandesa.

Les Illes Saltee havien estat governades pels Trudeau des del 1171, any en què el rei Enric II d'Anglaterra les havia concedides a en Raymond Trudeau, un cavaller tan poderós com ambiciós. Va ser una broma de mal gust, perquè les Saltee eren poc més que quatre roques infestades de gavines. Col·locant en Trudeau al capdavant de les illes, el rei Enric va complir el contracte segons el qual havia d'atorgar un estat irlandès al seu cavaller, però també va deixar clar què els podia passar als cavallers amb una ambició desmesurada.

Quan en Raymond Trudeau es va oposar a la concessió reial, Enric II va pronunciar la sovint esmentada *Amonestació Trudeau*.

«Discrepes amb una persona nomenada per Déu Totpoderós», va dir el rei Enric segons les cròniques. «Potser Monsieur Trudeau considera que està per damunt del seu rei. Potser Monsieur Trudeau es considera capacitat per ocupar el tron. Que així sigui. Governaràs les Illes Saltee amb el meu consentiment, però no com a baró. En seràs el rei. El rei Raymond I. No et faré pagar el delme ni cap mena d'impost a perpetuïtat, ni a tu ni als teus descendents, i, com a compensació afegida, podràs portar la corona a la meva cort. Tot el que trobis en aquelles generoses illes és teu.»

En Trudeau, malgrat l'amargor d'aquelles paraules, no va poder sinó fer una reverència i donar-li les gràcies entre dents. Allò era un insult terrible, perquè a les Saltee no hi havia altra cosa que aus marines i les seves deposicions, i, gràcies al devesall d'escuma de mar que cobria les dues illes durant les marees més violentes, no hi creixia res. L'únic que aquella aigua salada donava a les illes era el seu nom.

Però la sort d'en Raymond Trudeau no va ser tan infausta com semblava. Poc després del desterrament a les Illes Saltee, un dels seus homes va descobrir una cova estranya i lluent mentre es dedicava a incinerar gavines. Va resultar que la cova era un dipòsit glacial de diamants. La mina més gran mai descoberta i l'única d'Europa. El rei Enric havia nomenat en Raymond Trudeau rei de l'estat més ric del món.

Set-cents anys després, els Trudeau encara conservaven el poder malgrat els múltiples intents d'invasió a què havien estat sotmesos pels anglesos, pels irlandesos i fins i tot per exèrcits de pirates. Les famoses muralles de les Saltee aguantaven perfecta-

ment els atacs dels canons, dels trets i dels ariets, i els cèlebres tiradors de les Saltee estaven entrenats per afaitar els bigotis dels pirates des de més d'un quilòmetre de distància. A les Saltee només hi havia dos negocis: el dels diamants i el de la defensa.

La presó estava plena a vessar de la pitjor escòria assassina que Irlanda i la Gran Bretanya podien oferir. Treballaven a la mina de diamants fins que complien la condemna o fins que hi deixaven la pell. Gairebé tots es morien. Una sentència a l'illa petita de les Saltee equivalia a una sentència de mort. I a ningú no li importava. Feia segles que moltes persones s'enriquien gràcies a les Saltee i ningú no volia que la situació canviés.

Però n'hi havia que maquinaven canvis. No feia gaire que el tron de les Saltee estava ocupat per un nord-americà, el rei Nicholas I, o el Bon Rei Nick, com el coneixien cada cop més famílies. Només feia sis mesos que havia assolit el poder i el rei Nicholas ja havia millorat d'una manera substancial la qualitat de vida dels seus tres mil súbdits, abolint els impostos i construint un modern sistema de clavegueram que recorria Promontory Fort, la capital, a l'extrem septentrional de l'illa gran.

Quan el iot reial, el *Razorbill*, va atracar al port de les Saltee de bon matí després d'una travessia de tres dies des de França, el rei el va anar a rebre. L'aspecte de Nicholas I, tot s'ha de dir, diferia força del dels altres monarques de l'època. Era jove, tenia trenta-set anys, anava abillat amb pells gruixudes d'animals i duia una gorra de llana amb visera. Portava les patilles curtes i els cabells rapats a l'estil militar. Tenia la cara colrada pel sol i un seguit de cicatrius desdibuixades al front en forma de tres en ratlla per culpa de l'explosió d'una mina. Un desconegut hauria pogut deduir ben bé que en Nicholas era el guardabosc del rei, però mai que fos el rei. No irradiava ostentació ni solemnitat, i vivia amb tanta austeritat com es podia viure en un palau majestuós. Durant la guerra civil

americana, en Nicholas havia servit com a escaramussaire i com a aeronauta, i es comentava que dormia al seient del costat de la finestra de la cambra reial perquè trobava el llit massa tou.

En Nicholas representava una estirp nova entre els monarques europeus. Era dels que estaven decidits a destinar tot el poder que tenien a la millora de la qualitat de vida de tantes persones com fos possible. El Bon Rei Nick. En Declan Broekhart l'estimava com un germà.

En Declan va amarrar el iot i va saltar al desembarcador per saludar el rei.

–Majestat –va dir, fent una petita reverència.

El rei Nicholas el va saludar amb el mateix gest i, tot seguit, va donar un cop de puny a l'espatlla del seu amic.

–Declan! Què ho fa que hagi trigat tant? He llegit la notícia de la miraculosa criatura nascuda al cel abans de poder-la veure. Només espero que hagi heretat les faccions de la mare.

Mentre els homes compartien una rialla ofegada, la Catherine va enfilem la passarel·la sostenint amb els braços la seva preciosa criatura embolicada amb una manta.

–Catherine –va dir el rei Nicholas, agafant-li el braç–. No hauries d'estar descansant?

–Ja he descansat prou a alta mar –va dir ella, i va estirar la manta del petit Conor fins més avall de la barbeta–. I ara, al teu súbdit més jove li agradaria conèixer el seu rei.

El rei Nicholas va espilar entre la roba embolicada i va veure la cara d'un nadó entre ombres. Va quedar una mica desconcertat en comprovar que els ulls del nen estaven fixos i que semblava que l'observessin.

–Ah –va fer el rei, tirant-se una mica enrere–. Que... despert.

–Sí –va dir la Catherine tota orgullosa–. Té els ulls de tirador del seu pare.

Però el rei Nicholas li va veure més coses.

–Potser sí. I també té la barbeta dels Broekhart. Serà molt tossut. Però té el teu front, Catherine. Potser serà científic, com la mare –va dir, i va acariciar la barbeta del petit Conor–. Ens en calen, de científics. S’acosta un nou món des d’Amèrica i també des d’Europa. Les Saltee no conservaran la independència si no tenim alguna cosa per oferir al món, i la mina de diamants de l’illa petita no durarà eternament. Científics, vet aquí el que necessitem. –El rei Nicholas es va estirar els guants de muntar.– Instrueix-lo bé, Catherine.

–Ho faré, majestat.

–I porta’l a palau. Presenta’l a la Isabella.

–L’hi portaré després d’esmorzar –li va prometre la Catherine.

–I ara, Declan, em sap greu fer-te marxar, però resulta que uns quants contrabandistes d’opi han entrat a la cova de Lady Walker. Davant dels nostres nassos.

–Ara me n’encarrego, majestat. Voleu acompanyar la Catherine a casa?

–Bon intent, capità –va dir el rei Nicholas, somrient i aplaudint–. No vols que prengui mal, eh? Per això et pago, de fet. Deu ser un malson, oi? Treballar per mi, vull dir. Et dono ordres i llavors no te les deixo complir. –El rei tornava a estar emocionat. El soldat que duia a dins es delia per una bona persecució. Però, a diferència de la majoria d’antics soldats, ell no gaudia matant. Aquells contrabandistes anirien a treballar a la mina de diamants de l’illa petita de les Saltee, però només els farien mal si era inevitable.

–Som-hi, que tenim la llum de l’alba i marea baixa. Als delinqüents no els agrada llevar-se d’hora. Els enxamparem mentre dormen.

El rei es va tocar la gorra per acomiadar-se de la Catherine i va enfilel pel moll cap a un reduït grup de genets. De fet, eren tots els efectius de la divisió muntada de l'Exèrcit de les Illes Saltee. Una dotzena d'hàbils genets muntant sementals irlandesos. Dos dels cavalls tenien la sella buida.

En Declan tenia moltes ganes de quedar-se amb la seva esposa, però encara en tenia més de posar-se a treballar.

–Me n'he d'anar, Catherine. El rei es farà mal passant per aquelles coves.

–Au, vé. Protegeix-lo bé. Les illes necessiten el Bon Rei Nick.

El capità Broekhart va fer un petó a la dona i al fill i va seguir el rei Nicholas fins on els esperaven els genets, mentre els cavalls tallaven encenalls espirals dels taulons del moll amb els cascós.

–El teu pare, l'heroi –va dir la Catherine al petit Conor, i li va fer moure aquella mà tan minúscula com si digués adéu a en Declan–. I ara anem cap a casa i preparem-nos per conèixer una princeseta. Li ve de gust conèixer una princesa, al meu científic tossut?

En Conor va emetre un so gutural. Semblava que sí que li venia de gust.

PRIMERA PART
Broekhart

Capítol 1

La princesa i el pirata

En Conor Broekhart va ser un nen excepcional, cosa que es va fer evident molt aviat durant la seva infantesa idíl·lica. Normalment la natura té poca tirada a concedir dons, i els que atorga són escassos, però a en Conor li va proporcionar tot el que podia oferir. Semblava com si li haguessin transferit totes les habilitats dels seus avantpassats: la intel·ligència, les faccions pronunciades i l'elegància.

L'entorn també el va afavorir. En Conor va néixer en una comunitat rica, on s'aplicaven valors com ara la igualtat i la justícia, si més no en aparença. Va créixer creient fermament en l'existència del bé i del mal, creença que no va ser enterbolida ni per la pobresa ni per la violència. Aquell marrec ho va tenir sempre molt clar: el bé era l'illa gran, i el mal, l'illa petita.

Ara no costaria gaire escollir uns quants fets dels primers anys de vida d'en Conor i dir: «Mi-te'l. El nen que es va convertir en home. Ho hauríem d'haver vist». Però la retrospectiva és una ciència poc fiable i, tot s'ha de dir, durant els primers anys d'en Conor a palau potser només hi va haver un incident que en deixés entreveure el potencial.

L'incident en qüestió va tenir lloc quan en Conor tenia vuit anys i rondava pels passadissos que serpentejaven darrere les mura-

lles de la capella del castell i de l'edifici principal. La seva companya d'aventures era la princesa Isabella, que tenia un any més que ell i que sempre va ser la més intrèpida dels dos. Gairebé sempre se'ls veia junts, i sovint estaven tan tacats de fang, de sang o d'alguna altra substància nociva, que costava distingir el nen de la princesa.

Aquella tarda d'estiu, s'havien atipat de buscar l'origen d'una xemeneia que no funcionava i havien decidit llançar un atac pirata sorpresa contra la cambra del rei.

–Tu podries ser el capità Crow –va dir el petit Conor, llepant-se una part del sutge que li envoltava la boca–. I jo, el grumet que li va clavar una destrat al cap.

La Isabella era una nena bonica, feia cara d'elf i tenia uns ulls rodons i castanys, però en aquell moment s'assemblava més a un escura-xemeneies que no pas a una princesa.

–No, Conor. Tu seràs el capità Crow i jo seré la princesa segrestada.

–No n'hi ha cap, de princesa segrestada –va replicar en Conor amb convenciment, amoïnat perquè la Isabella volia tornar a adaptar la llegenda fins on li convingués. En altres jocs, ja hi havia inclòs un unicorn i una fada que no figuraven en la història original.

–Oh, i tant que n'hi ha una –va dir la Isabella en un to agressiu–. N'hi ha una perquè ho dic jo, i jo sóc una princesa de veritat, i tu, en canvi, vas néixer en un globus.

La Isabella l'hi havia dit per ofendre'l, però per en Conor un globus era el millor lloc on es podia néixer.

–Gràcies –va contestar ell, fent un somriure burleta.

–No és cap afalac! –va cridar la Isabella–. El doctor John diu que deus tenir els pulmons esclafats per culpa de l'altitud.

–Els meus pulmons estan millor que els teus. Mira! –va dir en Conor, i va udolar cap al cel per demostrar que els tenia ben sans.

–D’acord –va dir la Isabella, impressionada–. Però continuo sent la princesa segrestada. I no oblidis que, si no em complaus, puc fer que t’executin.

En Conor no estava gaire preocupat per l’amenaça de la Isabella, perquè havia ordenat que el pengessin com a mínim una dotzena de vegades al dia i encara no havia passat. L’amoïnava més el fet que la Isabella no fos tan bona companya de jocs com ell esperava. A grans trets, en Conor només volia algú que jugués al que ell volia jugar, cosa que sovint incloïa planadors de paper o la ingesta d’insectes. Però últimament la Isabella s’havia decantat per les disfresses i pels petons, i només estava disposada a explorar xemeneies si en Conor s’avenia a representar que eren els llegendaris amants Diarmuid i Gráinne que fugien del castell de Fionn.

No cal dir que en Conor no tenia cap intenció de ser un amant llegendari. Els amants llegendaris gairebé mai no volaven enlloc i amb prou feines menjaven insectes.

–Entesos –va rondinar en Conor–. Seràs la princesa segrestada.

–Perfecte, capità –va dir la Isabella amb una veu dolça–. Ja em pots arrossegar a la cambra del meu pare i demanar un rescat.

–Vols que t’arrossegui? –va dir en Conor, esperançat.

–Sí, però de mentida. Si no, faré que et pengin.

En Conor, amb un enginy considerable en un nen de nou anys, va pensar que si l’haguessin penjat cada vegada que la Isabella ho havia ordenat, tindria el coll més llarg que el de les girafes del Serengeti.

–De mentida, doncs. Puc matar tothom que s’interposi en el meu camí?

–Sí, tothom. Excepte el pare. Abans he de veure fins a quin punt està trist.

«Tothom.»

«Almenys és alguna cosa», va pensar en Conor, que brandava una espasa de fusta i esquinçava l'aire com si fos l'ala d'una gavina.

«Igual que una ala.»

Aquell parell va continuar avançant per la barbacana. Ella feia «oh» i ell cridava «arr», i tots dos arrencaven mirades afectuoses però també amb un punt de desconfiança. Els únics nens que vivien a palau eren molt estimats per tothom, no eren gens consentits i eren força educats quan tenien els pares a prop, però també eren llargs de dits i durant les seves aventures diàries podien arribar a pispar tot el que els vingués de gust.

No feia gaire, un orfebre italià que una tarda estava donant un bany d'or a un querubí es va adonar que li havien desaparegut el pinzell i una safata de fulls d'or. L'or va aparèixer més tard a les ales d'una gavina que feia una setmana que era morta i que *algú* havia llançat des dels merlets de la muralla perquè aixequés el vol.

En Conor i la Isabella van travessar el pont i van entrar a la torrassa on hi havia la residència, el despatx i les sales de reunions del rei. I allà era on normalment la parella hauria hagut d'afrontar el repte de l'afable sentinella. Però feia un moment que el rei havia tret el cap per la finestra i havia ordenat al guàrdia que s'arribés fins al vaixell que anava a Wexford i que apostés deu xílincs pel seu cavall preferit a les curses de la platja de Curraclae. El palau disposava d'un sistema telefònic, però els fils encara no arribaven a la costa i els encarregats de les apostes de Wexford es negaven a acceptar-ne per mitjà del semàfor.

Durant només dos minuts la torrassa principal va quedar desprotegida. La princesa i el pirata estaven molt contents i hi van entrar com si el castell fos seu.

–Ben mirat, a la vida real ja és meu –va dir la Isabella, que no perdia mai l’oportunitat de recordar a en Conor l’eminent posició que ocupava.

–Arrr!–va fer en Conor a consciència.

L’escala de cargol passava per tres plantes plenes de personal de neteja, advocats, científics i funcionaris, però gràcies a una combinació de bona sort i astúcia infantil, aquell parell va aconseguir deixar enrere els pisos inferiors i plantar-se a l’entrada de les cambres del rei: dues portes imponents de roure amb la meitat de la bandera i del lema de les Illes Saltee gravats a cada una. Hi posava: «*Vallo Parietis*». «Defenseu la muralla.» La bandera era un blasó dividit verticalment en dues parts, una d’un vermell carmesí i l’altra de color daurat, i amb una torre blanca estampada al mig.

La porta estava entreoberta.

–Està oberta –va dir en Conor.

–Està oberta, princesa segrestada –li va recordar la Isabella.

–Perdoni, princesa segrestada. Entrem a mirar quin tresor s’hi amaga.

–No ho hauria de fer, això, Conor.

–Capità Crow –li va dir en Conor, i es va esmunyir per l’es-cletxa de la porta.

Com era habitual, la cambra d’en Nicholas era un escampall de peces d’infinitat d’experiments. A la catifa de la llar de foc hi havia una dinamo desballestada amb diversos fils de coure que li sortien de les entranyes.

–És una bèstia marina –va dir en Conor, delectant-s’hi, i va afegir–: I això són les tripes.

–Oh, pirata repugnant –va dir la Isabella.

–No somriguis, doncs, si sóc repugnant. Se suposa que els ostatsges han de plorar i gemegar.

A la mateixa llar de foc hi havia pots amb mercuri i amb combustibles experimentals. El rei Nicholas no permetia que el personal se'ls endugués a baix. Eren massa volàtils, deia. En tot cas, el foc només aniria xemeneia amunt.

En Conor va assenyalar els pots.

–Flascons de verí. Tret directament del cul d'un drac. Si l'ensumes una vegada t'evapores.

Semblava força plausible, però la Isabella no sabia si creure-s'ho.

A la *chaise longue* hi havia galledes amb fertilitzant, dues de les quals fumejaven.

–També ha sortit del cul d'un drac –va repetir en Conor, entonant una cantarella.

Com que la Isabella va intentar que el crit no li passés dels llavis, li va sortir pel nas.

–És fertilitzant –va dir en Conor, compadint-se de la seva amiga–. Perquè creixin plantes a l'illa.

La Isabella va arrufar les celles.

–Et penjaran quan es pongui el sol. Promesa de princesa.

Per a dos nens sense vigilància, aquella cambra era una terra de guspires i esplendor. En un racó, una bandera amb barres i estrelles envoltava les espatlles d'un ós negre dissecat. Un seguit de prismes i lents centellejaven en una capsa de fusta tapada per un costat, i hi havia diverses piles altes de llibres antics i nous que semblaven les columnes d'un temple en ruïnes.

En Conor va vagarejar entre aquelles columnes de coneixement, a punt de tocar-ho tot, però refrenant-se, conscient que els somnis d'un altre home no s'havien de pertorbar.

De sobte es va quedar quiet. Havia de fer una cosa. Podia ser una oportunitat irrepetible.

–He d'agafar la bandera –va murmurar–. És el que se suposa que fan els capitans dels vaixells pirates. Pujaré a la teulada, agafaré la bandera i sentiré un goig!

–Que agafaràs la bandera i sentiràs un boig?

–Un goig.

La Isabella es va posar les mans als malucs.

–Es pronuncia «boig», idiota.

–Se suposa que ets una princesa. I insultar els súbdits és indigne d'una princesa.

Però la Isabella no se'n penedia.

–Les princeses fan el que volen. A més, no en tenim cap, de boig, a la teulada.

En Conor no volia malbaratar el seu temps discutint. A més, és impossible guanyar una discussió amb algú que pot fer que t'executin. Per això va córrer cap a la porta que donava a la teulada, brandant l'espasa contra soldats imaginaris. Aquella porta també estava oberta. Havia tingut una sort increïble. En el centenar d'emboscades que ell i la Isabella havien preparat contra el rei Nicholas, sempre havien trobat totes les portes tancades i els pares els havien advertit amb posat seriós que no es tornessin a enfilear sols a la teulada. Era molt amunt.

En Conor hi va rumiar.

«Els pares o la bandera?»

«Els pares o la bandera?»

–Déu n'hi do, quin pirata –va dir la Isabella, fent un ruflet–. Només fas que endur-te esgarrapades d'una espasa de joguina.

«La bandera.»

–Arrr! Vaig a buscar la bandera, princesa segrestada –va dir, i va afegir, altre cop amb la seva veu–: No toquis cap experiment,

Isabella. Sobretot les ampolles. El meu pare diu que, per culpa d'una de les barreges del rei, un dia farem un pet tan gros que anirem a l'infern i tornarem. O sigui que deuen ser perilloses.

En Conor va enfilem les escales a corre-cuita, abans que tingués temps de fer-se enrere. No era gaire lluny, potser una dotzena d'escales fins a l'aire lliure. Va recórrer els confins de l'escala de la torrassa i va sortir a una teulada de pedra. Va passar de la foscor a la claror en mig segon. Va ser un efecte corprenedor: tenia els núvols i el cel blau tan a prop que gairebé els podia tocar.

«Jo vaig néixer en un lloc com aquest», va pensar en Conor.

«Ets un nen especial», li deia la mare com a mínim un cop al dia. «Vas néixer al cel i sempre hi tindràs un lloc.»

En Conor s'ho creia. Sempre s'havia sentit molt feliç als llocs elevats, on els altres tenien por d'anar.

En Conor es va enfilem a l'ampit i es va agafar amb força al pal de la bandera. El món orbitava al seu voltant i un sol de color carbassa planava damunt del moll de Kilmore com una alimara. A sota guspirejava el mar, més argentat que no pas blau, i el cel el cridava com si fos un ocell. Per un moment l'escena el va embuixar, però de seguida va veure una punta de la bandera.

«Endavant», va pensar. «Vet aquí la bandera, l'orgull de les Saltee.»

La bandera era un rectangle perfecte, vermell, daurat i amb una torre tan blanca que refulgia, i estava ben subjectada per un marc de bambú que la mantenia rígida i feia que l'emblema de les Illes onegés amb orgull amb independència del temps que fes. Aleshores a en Conor li va venir al cap que era dalt de tot de la torre que hi havia dibuixada a la bandera.

Aquell fet hauria pogut provocar una fiblada d'orgull patriòtic a un illenc més gran, però per a un nen de nou anys només representava que ell també havia de sortir dibuixat a la bandera.

«M'hi dibuixaré jo mateix després d'haver-la robada», va decidir.

La Isabella va arribar a la teulada, on la claror la va fer pallejar.

–Baixa de l'ampit, Conor. Estem jugant a pirates i no al nen ocell.

En Conor no se'n sabia avenir.

–I vols que deixi la bandera? Que no ho entens? Em convertiré en un pirata famós, més famós que en Barba-roja.

–És molt vella, aquesta muralla, Conor.

–Capità Crow, si no et fa res.

–És molt vella, aquesta muralla, *Conor*. Podria caure. La tempesta de l'any passat va arrencar algunes teules de la capella, no te'n recordes?

–Però, i la bandera?

–Oblidat de la bandera i del boig. Tinc gana, o sigui que baixa abans que ordeni que et pengin.

En Conor, emmurriat, va baixar de l'ampit picant fort a terra amb els peus. Estava a punt d'enfrontar-se a la Isabella, de dir-li que li importava un rave que el pengessin i que era una ostatge pèssima. On s'era vist una ostatge que donés ordres? Havia d'aprendre a plorar i a gemegar com Déu mana en comptes de repetir-li cent vegades al dia que l'executaria.

Quan estava a punt d'engegar-li tot això, es va sentir un soroll sord procedent de baix que va fer trontollar les pedres que trepitjaven. Un núvol de fum lila va travessar el marc de la porta com si haguessin acabat de netejar una tuba.

En Conor tenia una sospita que gairebé podia donar per certa.

–Que has tocat alguna cosa? –va preguntar a la Isabella.

Però ella era arrogant fins i tot quan planava el desastre.

–Sóc la princesa d'aquest palau i hi puc tocar el que em doni la gana.

La torre va tornar a tremolar. Aquesta vegada el fum era verd i anava acompanyat d'un tuf espantós.

–Què has tocat, Isabella?

La princesa del palau es va tornar tan verda com el fum.

–Potser he tret la tapa de la capsa de fusta. La que tenia aquelles lents tan boniques.

–Ai –va fer en Conor–. Ja hem begut oli.

Una vegada, el rei Nicholas, en comprovar fascinat que la passió que aquell nen tenia per aprendre era equiparable a la seva, havia explicat a en Conor per a què servia la capsa de les lents.

«Les lents estan col·locades en un ordre molt concret», li havia dit, ajupint-se fins a ensenyar un ull monstruós a través de la primera. «De manera que, quan trec la tapa i la llum entra per un costat, queda concentrada per les altres lents fins al punt que pot arribar a calar foc a un paper que sigui a l'altra banda. Amb aquest petit artefacte es podria encendre un foc des d'una certa distància. És l'últim crit en metxes.»

En Conor va recordar que en aquell moment havia pensat que podies deixar la capsa al costat de la finestra perquè t'encengués la llar de foc cada matí, una feina que per norma general no agradava a ningú.

I ara la Isabella l'havia destapada.

–Has mogut la capsa?

–No em parlis en aquest to, plebeu!

«Plebeu? Deu estar molt espantada», va pensar en Conor.

–Isabella?

–És possible que l'hagi deixada a la taula, vora la finestra, per veure els colors que la travessaven.

L'aparell devia haver atret la llum de la tarda i devia haver projectat la potència de les lents cap al laboratori del rei, ple de fertilitzants, pots de combustible i material explosiu. Era evident que la claror concentrada havia convergit en alguna cosa inflamable.

–Hem de tocar el dos –va dir en Conor, que tot d'una havia oblidat tot el que feia referència al capità Crow. La potència dels explosius li resultava força familiar. El seu pare s'encarregava de la defensa de la muralla i una vegada havia deixat que en Conor l'acompanyés a veure com demolien una cova de contrabandistes. La paret de la cova s'havia ensorrat com si un nen petit hagués tombat una pila de maons de joguina.

La torre va tornar a tremolar, unes quantes pedres de la teulada van trontollar i van caure a la planta de sota. Els forats escopien flames blaves i ataronjades, i els espetecs i els xerrics de vidres que es trencaven i de metall que es recargolava van espantar els dos nens.

–Enfilem-nos a la muralla –va dir en Conor amb to apressant–. El terra està caient.

Per una vegada, la Isabella no va discutir. Va acceptar la mà que en Conor li va allargar i el va seguir a l'ampit.

–El terra fa un pam i mig de gruix! –va explicar en Conor, cridant per sobre l'estrèpit de les flames–. L'ampit, més d'un metre! No es trencarà!

A baix, les explosions se succeïen com si fossin canonades i cada una desprenia una olor i un color de fum diferents. Aquells fums havien de ser nocius per força i en Conor va deduir que devia tenir la cara tan verda com la Isabella.

Aleshores es va adonar que la solidesa de l'ampit no era important. «Les flames ens atraparan molt abans», va pensar.

La Isabella i en Conor van tenir la impressió que el món sencer trontollava. L'escala vomitava flames i fum com si a baix

hi hagués un drac, del pati els arribaven els crits de la gent i havien començat a caure fragments de la torre.

«He d'aconseguir que sortim d'aquí», va pensar en Conor. «No ens pot salvar ningú, ni tan sols el pare.»

El camí de baixada havia desaparegut. L'infern de sota no es podia travessar. Només es podia baixar d'una manera: volant.

El rei Nicholas era al lavabo del passadís quan la seva filla li va fer volar la cambra. Estava admirant la nova tassa de la marca Doulton que havia instal·lat a la cambra de bany. En Nicholas havia valorat la possibilitat d'instal·lar-ne per tot el palau, però corrien rumors que apuntaven a l'aparició d'un nou vàter amb cisterna, i seria una llàstima que el progrés anés un pas endavant.

«Hem d'abraçar el progrés, n'hem de ser els precursors. Si no, les Saltee quedaran negades per l'onada de la innovació.»

Quan la primera detonació va sotragar la torre, en Nicholas va atribuir l'estrèpit a les canonades noves, però de seguida es va adonar que ni tan sols l'ampolla de cervesa casolana que la nit anterior havia compartit amb en Declan Broekhart no hauria pogut provocar un soroll com aquell.

I si els estaven atacant? Era poc probable, tret que un vaixell hagués aconseguit acostar-se prou sense ser detectat en una tarda clara d'estiu com aquella.

De sobte li va venir al cap una altra possibilitat.

I si havia deixat destapada la capsa de les lents? Només calia que una guspira entrés en aquella cambra perquè...

En Nicholas va acabar de fer les seves necessitats reials i va obrir la porta d'una revolada, però la va tancar de seguida perquè un núvol turbulent de fum i flames va envair el bany i li va assecar els pulmons. Les cambres reials havien quedat des-

truïdes, no n'hi havia cap dubte. Per sort, no hi havia ningú, ni a les cambres ni més amunt, de manera que els altres ocupants de la torre devien haver fugit sense dificultats.

«Però el rei no. Nicholas el Carallot havia quedat atrapat per culpa dels seus perillosos experiments.»

Però hi havia una finestra. En Nicholas creia fermament en els beneficis d'una bona ventilació. També era un gran aficionat a la meditació, però ara no era un bon moment per dedicar-s'hi.

El rei va posar una tovallola sota la porta perquè no hi passés el foc i va obrir la finestra de bat a bat. Una mica més enllà, queien vidres i trossos de pedra, i una altra explosió va fer vibrar l'estructura sencera i va fer trontollar la torre. En Nicholas va treure el cap per la finestra per donar un cop d'ull a fora just en el moment en què una columna de fum multicolor va sortir disparada de la seva cambra.

«Els pots de combustible», va pensar.

El pati de baix era un desgavell. Els bombers, tot s'ha de dir, ja havien traslladat el carro a la base de la torre i havien començat a bombar aigua. Perquè, si una cosa tenien a les Saltee, era aigua. Qualsevol altre dia, l'escuma marina hauria apagat el foc, però aquell dia, malgrat la brisa consistent que hi regnava, el mar era pla com un mirall ben polit.

Prop de la base de la torre hi havia un home dret. La seva figura, guarnida amb un jaqueta d'aviador francès i una gorra emplomallada, tenia un punt de desimboltura. Als seus peus hi havia una maleta grossa de pell i semblava com si les explosions de la torre el tinguessin força entretingut.

El rei Nicholas el va identificar de seguida, i el va cridar:

–Victor Vigny! Has vingut?

L'home li va dedicar un somriure radiant d'una blancor extraordinària des del mig del rostre colrat.

–Sí, he vingut! –va cridar en un accent francès propi d’algú amb la seva indumentària–. I tens sort que sigui aquí, Nick! Veig que els teus laboratoris continuen sent un perill!

Hi va haver una altra explosió, una fumarada blava i una vibració que va recórrer la torre fins als fonaments. El rei es va ajupir i va desaparèixer de la finestra, però hi va tornar de seguida.

–Tens raó, Victor. Però s’han acabat les bromes. Ha arribat l’hora de fer-me baixar. Hi ha alguna dosi del famós enginy d’en Vigny que hagi aconseguit creuar l’Atlàntic?

En Victor Vigny va remugar, però de seguida va donar un cop d’ull al pati. El carro dels bombers tenia una escala enganxada en un costat i una corda. Cap de les dues coses no era prou llarga per arribar fins al rei.

–Qui ho devia dissenyar, això? –va murmurar en Victor, i es va posar la corda cargolada a l’espatlla–. Torres altes i escales curtes. Això demostra que hi ha pòtols a tot arreu.

–Què fa? –li va preguntar un bomber–. Qui li ha dit que pot agafar això?

En Vigny va assenyalar el cel amb el polze.

–Ell.

El bomber va arrufar les celles.

–Déu?

El francès va fer una ganyota. «Pòtols a tot arreu.»

–No tan amunt, *mon ami*.

El bomber va aixecar la mirada i va veure el rei a la finestra.

–Fes el que et digui! –va bramar en Nicholas–. Aquest home ja m’ha salvat la vida alguna vegada i per això confio que hi tornarà.

–Entesos, majestat. Estic a la seva disposició. A la d’ell, vull dir.

En Victor va assenyalar l’escala.

–Recolzeu-la contra la paret, a sota de la finestra.

–No hi arribarà –va dir el bomber, amb ganes de fer algun comentari intel·ligent.

–Limiti's a fer el que li dic, *monsieur*. El vostre rei s'està començant a sulfurar.

El bomber va anar a buscar un company i tots dos van aixecar l'escala i la van acostar a la torre. Quan va tocar la paret, en Vigny ja s'hi havia enfilat fins a la meitat.

La torre transmetia les seves vibracions als barrots, i en Victor de seguida va saber que la part de dalt de tot no trigaria gaire a explotar com un canó obturat. Les cambres del rei i tot el que hi havia a sobre quedarien reduïts a pols i records.

En un tres i no res en Victor havia arribat al capdamunt de l'escala. Tot seguit, entrellaçant les cames amb els barrots, es va fer lliscar la corda per l'espatlla i la va deixar caure des del braç.

–És àgil, oi? –va dir el bomber al seu company–. Tot i que, com ja he apuntat enginyosament, l'escala no hi arribarà.

Ara el degoteig de runa era constant; queien fragments però també blocs sencers de granit. No hi havia manera que els tres homes que treballaven amb l'escala els poguessin esquivar. Entomaven els cops remugant i encorbant les espatlles.

–Tireu-la enrere! –va cridar en Victor, mentre la suor li regalimava per la cara. Llavors es va treure la gorra perquè s'hi havia calat foc i va ensenyar els cabells punxeguts que li havien valgut el sobrenom de *La Brosse*–. Em deus un barret, Nicholas. Aquest el tenia des de Nova Orleans.

Els bombers van aguantar el pes de l'escala i del parisenc, a qui van allunyar gairebé un metre de la paret de la torre. En Victor Vigny va fer voltar la corda fins a convertir-la en sis anelles i la va llançar enlaire. Ho havia calculat amb molta exactitud,

perquè l'extrem de la corda va caure directament a la mà del rei Nicholas.

–Lliga-la fort, i afanya't!

En Victor va estrènyer la corda al voltant del barrot de dalt de tot i, tot seguit, va lliscar escala avall tan de pressa com va poder sense arrencar-se la pell dels palmells de la mà.

–L'escala no hi arriba –va dir el bomber, mentre en Victor posava les mans a la galleda més pròxima.

–Ja ho sé, *monsieur*. Però l'escala arriba a la corda, i la corda arriba al rei.

–Ah –va fer el bomber.

–I ara tireu-vos enrere. Conec el vostre rei i sé que aquesta torre conté més explosius que un canó de les mateixes dimensions. Potser estem a punt de fer caure la lluna.

Els bombers es van rendir. No podien bombar amb prou força perquè l'aigua arribés a les flames i, encara que ho haguessin aconseguit, aquell foc era de tots colors, i si l'haguessin ruixat potser encara s'hauria tornat més violent.

De manera que es van allunyar del castell i es van disposar a veure si l'últim Trudeau se salvava de morir cremat o esclafat per una caiguda.

A la cambra de bany, el rei Nicholas va fer passar l'examen més rigorós a la reial tassa de vàter de la marca Doulton. La tassa, tot s'ha de dir, havia estat construïda per aguantar el pes d'un adult corpulent, però segurament no per aguantar el pes d'un adult que es balancegés aferrat a una corda lligada a la canonada del recipient en qüestió. Amb una tovallola xopa al voltant del front, el rei va passar la corda quatre vegades a l'entorn de la canonada i hi va fer uns quants nusos a la punta.

«Espero que la canonada no es rebenti. Que et cremin viu ja és prou mala sort; no cal acabar cobert d'excrements.»

L'escalfor estava esquerdant la sòlida porta de fusta de la cambra de bany com si a fora hi hagués uns quants soldats decidits a esbotzar-la. Les vores metàl·liques de la porta s'estaven doblegant i escopien reblons que xiulaven i rebotien per tota la cambra com si fossin bales.

En Nicholas avançava amb dificultat, eixugant-se els ulls amb la tovallola, cap al triangle groguenc i desdibuixat que devia ser la finestra. El fum era molt espès i només s'hi detectava una llueur tènue al mig.

«Limita't a seguir la corda», es va dir. «No és tan difícil. Tira endavant i no la deixis anar.»

En Nicholas es va llançar per la finestra i es va concentrar a no deixar-se anar. Després d'un bon trontoll, es va aturar i va quedar penjat al final de la corda, com un condemnat a la forca.

–No facis més el gandul, Nick! –va cridar en Victor Vigny–. Baixa ara mateix! Primer una mà i després l'altra! Fins i tot un pòtol com aquest bomber d'aquí se'n sortiria.

–Oh, i tant que me'n sortiria! –va exclamar el bomber, que va decidir ajornar la valoració de l'insult, tot i que segurament no l'hi tindria en compte.

Sota la fumarada, el rei Nicholas va tornar a respirar. Cada alenada d'aire fresc li eliminava toxines del sistema i li tornava la força a les cames i als braços.

–Baixa, home! No he vingut des de Nova York per veure com et gronxes!

En Nicholas va fer un somriure i la seva dentadura va ser com un llampec de blancor.

–He estat a punt de quedar-m'hi, Victor. Em podries compadir una mica.

Aquelles frases tan senzilles representaven un esforç considerable i cada comentari estava esquitxat per uns quants estossecs.

–Va, prou –va dir en Vigny–. Baixa.

El rei va baixar a poc a poc i el seu trajecte va ser interromput per diverses detonacions. Un cop va haver posat els peus al barrot de dalt de tot, el descens va ser ràpid. Ben mirat, hi havia altres vides en joc, i si en Victor acabava mort per culpa de les seves enormes imprudències, aquell francès el turmentaria des del més enllà.

En Victor el va agafar pels colzes abans que les botes del monarca toquessin l'empedrat i se'l va endur cap a la relativa seguretat de la torrassa. Des de darrere d'una torre oberta van presenciar com l'escala del rei s'ennegria i quedava ben socarimada.

–Què dimonis hi havia allà dins? –va preguntar en Victor.

La gola del rei xiulava cada cop que pugnava per respirar.

–Pólvora. Focs artificials. Un parell de pots amb combustible experimental, un oli suc per fer voladures. Cinta adhesiva per a explosius. Fèiem servir el vell graner de baix com a arsenal provisional. Ah, i també hi havia fertilitzant.

–Fertilitzant?

–El fertilitzant és molt important per a les Saltee, Victor. És el futur –va dir, i aleshores va recordar una cosa–: La Isabella. Li he de dir que no m'ha passat res. M'ha de veure. –Va donar una ullada al pati i va afegir:– No la veig. No... És clar. La deuen haver portat a un lloc segur. Deu estar bé, oi, Victor?

Però en Victor Vigny ja no mirava el seu amic. El seu esguard havia passat per sobre l'espatlla del rei i s'havia posat a l'ampit de la teulada. Hi havia dues coses enmig del fum i de

les flames. Eren dues persones. Un nen i una nena. Devien tenir nou o deu anys.

–*Mon Dieu* –va murmurar–. *Mon Dieu*.

La teulada de la torrassa pràcticament havia desaparegut. Només en quedaven uns quants blocs irregulars de pedra a les parets, com si el drac hagués crescut i ara ocupés la torre sencera. A través de les rengleres de fum i foc, en Conor veia runa i bigues que queien.

Una densa columna de fum sortia disparada des de la torre, que s'havia transformat en una xemeneia que xuclava l'aire de baix per alimentar el foc. El fum s'elevava com un arbre gegant, nuós i negre retallat contra el cel estival.

La Isabella no estava gens histèrica. Semblava imbuïda d'una calma inquietant. Estava dreta a l'ampit, amb els ulls vidriosos, com si estigués mig adormida i no fos gens conscient de la situació.

«L'única manera de baixar és volant», va pensar en Conor. Feia temps que somiava volar de nou, però aquelles condicions no eren precisament les més favorables.

Havia estat a punt de volar el dia que va fer cinc anys. Els Broekhart havien anat d'excursió al cap de Hook, a Irlanda, per veure-hi el famós far. El regal d'en Conor havia estat un estel enorme amb els colors de les Illes Saltee. Van decidir fer-lo volar en un prat ventós a la vora del mar i un cop de vent sobtat va enlairar en Conor fins a posar-lo de puntetes, i l'hauria arrossegat fins al mar si el seu pare no l'hagués agafat pel colze.

«L'estel. Els colors de les Saltee. La bandera.»

A l'ampit, en Conor es va abalçar contra el pal de la bandera i en va estirar els nusos que subjectaven el marc de

bambú. Els nusos lliscaven a les mans d'en Conor, estirats pel vent que agitava la bandera dins del marc.

–Ajuda'm, Isabella! –va cridar–. Hem de deslligar la bandera!

–Oblida-te'n, de la bandera, capità Crow –va dir la Isabella sense gens d'entusiasme–. I del boig també. No m'agraden els bojós. Amb aquells ulls que fan...

En Conor va continuar lluitant contra els nusos. Els cordills eren més gruixuts que els seus dits prims, però l'escalfor els havia debilitat i es van trencar de seguida. Amb una estrebada crucial, va arrabassar la bandera onejant al vent i la va estirar cap a l'ampit. Es regirava i espetegava sota seu com una catifa màgica, però en Conor la va protegir amb el cos.

Ara amb prou feines veia la Isabella. Era com un fantasma enmig del fum. Va intentar cridar-la, però el fum li va baixar per la gola abans que les paraules en poguessin sortir. Tenia basques, cridava com una foca i gesticulava amb els braços cap a la princesa. Ella no en va fer cas i va decidir estirar-se i esperar el seu pare.

En Conor es va descordar la sivella del cinturó i se'l va treure dels pantalons. Tot seguit, es va estirar d'esquena a terra i va passar el cinturó per darrere de les canyes de bambú de la bandera.

«Aquest pla és un disbarat. Tu no ets cap pirata i això no és cap aventura fantàstica.»

Però resultava que allò no era cap pla perquè no hi havia temps per fer-ne. Allò era una acció desesperada.

Enmig del garbuix de fum, explosions i flamarades, en Conor va aconseguir aixecar-se i mantenir baixa la punta de la bandera, a recer del vent.

«Encara no. Encara no.»

Gairebé va ensopegar amb la Isabella. Semblava adormida. No va reaccionar quan en Conor li va tocar la cara.

«Està morta. Pot ser?»

El nen de nou anys va notar que li queien llàgrimes per les galtes i es va sentir avergonyit. Havia de ser fort per la princesa. Havia de ser un heroi com el seu pare.

«Què faria el capità Declan Broekhart?»

En Conor es va imaginar la cara del pare davant seu.

«Prova alguna cosa, Conor. Fes servir aquest cervell tan gran de què sempre parla la teva mare. Construeix la teva pròpia màquina de volar.»

«No és cap màquina, pare. No hi ha cap mecanisme. És un estel.»

Les flames s'enfilaven per la paret i n'ennegrien la pedra amb unes llepades ferotges. Les bigues, les catifes, els arxius i els mobles queien i alimentaven aquell foc famèlic.

En Conor va aixecar la princesa, la seva amiga, i la va posar ben recta.

–Què? –va dir ella, malhumorada, però aleshores el fum li va obstruir la tràquea i les paraules van quedar diluïdes en un atac de tos.

En Conor es va posar ben dret i va notar l'agitació i els espetecs d'aquella bandera immensa en rebre els embats del vent.

–És com un estel enorme, Isabella –va dir en Conor amb la veu rasposa, com si les paraules fossin vidres a la gola–. T'agafaré per la cintura, així, i llavors...

En Conor no va acabar de donar les instruccions perquè una altra explosió canalitzada per la torre va generar un corrent ascendent d'una potència descomunal, va arrencar els dos nens de l'ampit i la bandera va sortir disparada i va començar a arremolinar-se com una fulla gegant en plena tardor.

Aquell fet va convertir les circumstàncies en excepcionals. Si haguessin saltat, tal com en Conor havia planejat, no haurien

assolit prou altura per esmorteir el descens de la bandera. Però el corrent va encertar de ple l'estel improvisat, els va impulsar fins a ben bé trenta metres més d'altura i els va portar fins a sobre del mar. Van quedar suspesos en l'aire, estancats en aquell túnel de vent. Ingràvids. A dalt, el cel; a baix, el mar.

«Estic volant», va pensar en Conor Broekhart. «I recordo haver-ho viscut.»

Però aleshores es va acabar el vol i va començar la caiguda, i malgrat que la bandera la va esmorteir força, els va semblar diabòlicament vertiginosa. Les imatges es van dissoldre en un calidoscopi de fragments blaus i argentats.

La bandera va ensopegar una brisa baixa i es va tombar. En Conor va veure que els núvols giravoltaven damunt seu i s'estiregassaven fins a formar un seguit de fils cremosos. I durant tota aquella estona va subjectar la Isabella amb tanta força que els dits li feien mal.

Plorava i reia alhora, i sabia que el xoc contra l'aigua seria dolorós.

Aleshores es van estavellar contra el mar. I va ser dolorós.

En veure la seva filla a l'ampit de la torre, el rei Nicholas va intentar enfilar-s'hi com un gos que s'esforçava per sortir d'un pou. Al cap de pocs segons, tenia les ungles trencades i els dits ensangonats.

En Victor Vigny l'havia fet baixar de la paret d'una estrebada.

–Espera't, Nick. Encara hi ha esperança. Mira. El nen. Està...

Els ulls del rei Nicholas estaven fora d'òrbita i desprenien l'angúnia que el corsecava.

–Què? Què fa?

–Ho has de veure. Vine. Necessitarem una barca per si se'ls endú el vent.

–Una barca? Una barca? Què t'empatolles?

–Vine, Nick, vine.

En veure que la seva filla volava, el rei Nicholas va fer un crit i va caure de genolls.

En Victor presenciava l'escena astorat. Quin nen. No sabia qui era però saltava a la vista que era especial. Devia tenir uns nou anys, deu a tot estirar. Quanta ingenuïtat.

L'explosió els va impulsar cap amunt. En Victor va veure la trajectòria que descrivien i, arrossegant el rei, va arrencar a córrer cap al moll.

–La bandera els podria ofegar –va dir esbufegant–. Si les canyes es trenquen, quedaran embolicats amb la roba.

El rei s'havia refet i de seguida va deixar enrere els altres. Va travessar una de les portes dels comerciants i es va plantar al moll. Ja hi havia mitja dotzena d'embarcacions que avançaven cap a la bandera. La primera a arribar-hi va ser una barca petita amb dos pescadors musculosos que havien solcat les crestes de les onades. Els seguia una fila d'embarcacions més lentes que s'allargava fins al mateix moll.

–Són vius? –va bramar el rei Nicholas, però era massa lluny–. Són vius?

Van començar a treure la bandera del mar. Només es veien farcells de roba ben xops. En Victor va atrapar el rei i el va agafar fort per l'espatlla.

La petita embarcació va girar traçant un cercle molt tancat i els pescadors, fent escumejar l'aigua a còpia de remades, van començar a avançar cap a la costa. Però la notícia va circular més de pressa que ells i va anar passant d'una barca a l'altra.

Les paraules, d'entrada inaudibles, s'aclarien a mesura que algú les repetia.

–Són vius. Són vius. Tots dos.

En Nicholas va caure de genolls i va donar les gràcies a Déu. En Victor, per la seva banda, va somriure i va començar a aplaudir amb entusiasme.

–He vingut a instruir la princesa –va cridar, sense adreçar-se a ningú en particular–. Però també penso instruir aquest nano. O potser serà ell qui m'instruirà a mi.

Capítol 2

«La Brosse»

Durant una temporada en Conor Broekhart va ser un heroi. Semblava com si tots els illencs l'haguessin anat a visitar a la infermeria del castell per escoltar la història del seu avió improvisat i per tocar-li el guix de la cama trencada, cosa que, segons deien, portava bona sort.

La Isabella hi anava cada dia, sovint acompanyada pel seu pare, el rei Nicholas. En una d'aquelles visites el monarca va portar la seva espasa.

—Jo no volia saltar de la torre —va dir en Conor per defensar-se—. Però no se'm va acudir res més.

—No, no —va fer en Nicholas—. Aquesta és l'espasa dels Trudeau per a les cerimònies. Et faré *sir*.

—Em fareu ser? —va dir en Conor, dubitatiu—. Voleu dir que ara no existeixo?

En Nicholas va somriure.

—És clar que existeixes. El que vull dir és que tan bon punt toquis aquesta espasa et convertiràs en Sir Conor Broekhart. I, per tant, el teu pare es convertirà en Lord Broekhart, i la teva mare, en Lady Broekhart.

En Conor encara patia una mica per la fulla de l'espasa que tenia a menys d'un pam del nas.

–No li he de fer cap petó, oi?

–No, només cal que toquis la fulla. Amb un dit n’hi ha prou. Quan t’hagis recuperat, celebrarem una cerimònia amb cara i ulls.

En Conor va passar un dit per la fulla lluent. En tocar-la, va sentir que emetia un so.

El rei va apartar l’espasa.

–Alceu-vos, Sir Conor. Sense pressa, però. Pren-te el temps que calgui. Quan estiguis bé, tindràs un mestre nou. És un home molt especial que va treballar amb mi quan jo anava amb globus. Em sembla que t’agradarà, sobretot tractant-se de tu.

«Globus!»

Si podia volar en globus, en Conor ja el regalava al rei, el títol de *sir*.

–Ja em trobo molt millor, majestat. Potser el podria veure avui, aquest home.

–No us precipiteu, Sir Conor –va dir el rei, rient–. Li demanaré que us passi a veure demà. Té uns quants dibuixos que potser us agradaria veure. No sé què d’uns aparells voladors que pesen més que l’aire.

–Gràcies, majestat. Tinc moltes ganes de veure’l.

El rei va esclafir una rialla i va despenjar una mica en Conor.

–Has salvat la meva filla, Conor. L’has salvada de les meves imprudències i dels seus dits potiners. I no ho oblidaré mai, això. Mai. –Li va picar l’ullet i va afegir:– I ella tampoc.

El rei se’n va anar, però la seva filla es va quedar a la cambra. No havia intervingut en cap moment del diàleg. De fet, d’ençà de l’accident havia parlat molt poc amb en Conor. Però ara els seus ulls marrons havien recuperat una part de l’antiga lluminositat.

–Srrrrr Conor –va dir, fent rodolar el nom del títol per la boca com si fos un caramel tirant a dur–. Ara em costarà més fer que et pengin.

–Gràcies, Isabella.

La princesa es va inclinar per tocar-li el guix.

–No, Sir Conor Broekhart. Gràcies a vós.

Aquell vespre, quan la infermera va haver enviat la mare d'en Conor a casa, el va anar a veure una altra persona. Tret de la infermera de nit, que seia al seu lloc al final del passadís, la infermeria estava deserta. La dona va passar una cortina al voltant del llit d'en Conor i li va deixar un llum encès perquè pogués llegir el seu llibre.

En Conor fullejava *Sobre la navegació aèria*, de George Cayley, en el qual preconitzava que una aeronau amb una ala fixa, un motor i un timó a la cua podria transportar un home per l'aire.

Semblava una lectura molt densa per a un nen de nou anys. La veritat, però, era que en Conor saltava moltes paraules, tot i que a mesura que llegia entenia cada vegada més coses.

«Motor i cua», va pensar. «Millor que una bandera voladora, això segur.» I es va adormir somiant una espasa lluent embolicada amb una bandera que s'enfonsava al canal de Saint George.

El van despertar el frec del taló d'una bota contra la pedra de terra i el sospir potent d'un home robust. Va ser un sospir tan gutural que gairebé semblava un gruny. Era la mena de soroll que fa que els nens fingixin que dormen. En Conor va obrir una mica els ulls i es va esforçar per mantenir la respiració profunda i cadenciosa.

A la cadira del costat del llit hi havia un home, una figura enorme envoltada d'ombres. Gràcies a la creu vermella que duia

al pit, en Conor va deduir que era un membre de la Guàrdia de la Santa Creu. De fet, era el mariscal Bonvilain en persona.

La respiració d'en Conor es va accelerar i ho va intentar dissimular amb un petit gemec, com si el turmentés un malson.

«Què deu voler en Bonvilain? I a aquesta hora?»

Sir Hugo era el descendent directe de Percy Bonvilain, que set segles enrere havia estat a les ordres del primer rei Trudeau. La història havia convertit els Bonvilain en alts càrrecs de l'exèrcit de les Saltee, i fins i tot tenien potestat per armar la Guàrdia de la Santa Creu, que temps enrere s'havia usat per fer incursions fora de les Illes i que havia estat contractada per diversos reis europeus com a cos de soldats professionals. Aquell Bonvilain era l'últim de la nissaga i també el més poderós. De fet, no feia gaires anys, arran de la mort del rei Hèctor, Sir Hugo hauria estat nomenat primer ministre si un genealogista no hagués descobert en Nicholas Trudeau intentant guanyar-se les garrofes com a aeronauta als Estats Units.

Sir Hugo era una combinació poc habitual de guerrer i enginyer. Tenia la corpulència d'un soldat de tota la vida, però també posseïa l'habilitat d'exposar arguments irrefutables amb una veu sorprenentment dolça.

«Aquest paio de les Saltee, si no et guanya d'una manera, et guanya de l'altra», havia dit del mariscal l'exprimer ministre britànic Benjamin Disraeli.

Una vegada, en Conor havia sentit comentar al seu pare que l'únic punt feble d'en Bonvilain era la immensa desconfiança que li suscitaven les altres nacions, sobretot França. Hi va haver una època en què el mariscal havia sentit un rumor sobre l'existència d'un exèrcit d'espies francès, la Légion Noire, la missió del qual era recollir informació sobre el sistema de defensa de les Saltee, i de resultes d'això en Bonvilain va

destinar milers de guinees a perseguir membres d'aquest grup inexistent.

La respiració d'en Bonvilain era profunda i regular, com si estigués descansant; només un dit enguantat que tamborinejava al seu genoll desvelava que estava despert.

–Que dorms, noi? –va dir tot d'una amb una veu melosa i amenaçadora–. O potser només ho fas veure?

En Conor va continuar en silenci i va tancar els ulls ben fort. De sobte, sense cap motiu aparent, estava aterrit.

En Bonvilain es va inclinar cap a ell de la cadira estant.

–La veritat, petit Broekhart, és que fins ara no t'havia fet gaire cabal. El primer cop encara eres una criatura. Però aquesta vegada, aquesta vegada es pot dir ben bé que has... salvat algú que hauria d'haver mort. Els Broekhart. Sempre els Broekhart.

L'Hugo Bonvilain va cloure amb força un puny enguantat i en Conor va sentir el cruix del cuir que s'estirava.

–Per això et volia veure. M'agrada conèixer les cares dels... amics del meu rei.

En Conor sentia l'olor de la colònia del mariscal i li notava l'alè molt a prop.

–Potser ja he xerrat prou. Ara necessites tranquil·litat per recuperar-te de la teva miraculosa fugida. Miraculosa de debò. Però no oblidis que et vigilo, i de molt a prop. Els cavallers t'estem vigilant.

En Bonvilain es va aixecar i es va sentir el fru-fru de l'ornament de la Santa Creu que duia damunt de la roba.

–Molt bé, jove Broekhart, ha arribat l'hora de tocar el dos. Potser no hi he estat mai, aquí. Potser estàs somiant. Potser és millor que tot hagi estat un somni.

El mariscal es va acomiadar i es va sentir un brunzit provinent de la cortina que envoltava el llit.

Al cap d'un moment, en Conor es va armar de prou valor per obrir els ulls i va trobar la cara d'en Bonvilain a un dit de la seva.

–Ah, o sigui que estàs despert. Esplèndid. M'havia descuidat de tocar-te el guix. M'aniria molt bé una mica de la teva sort.

En Conor es va quedar ben rígid i en silenci mentre el mariscal li aixecava la cama molt amunt i li clavava dos cops secs al guix.

–Esperem que no la reparteixis tota i que te'n quedis una mica, d'aquesta sort tan excepcional, eh, jove Broekhart? Potser la necessitaràs.

En Bonvilain li va picar l'ullet, se'n va anar i va deixar la cortina onejant darrere seu com un fantasma.

«Potser només ha sigut un somni. Només un malson.»

Però encara notava el dolor sord que en Bonvilain li havia provocat en aixecar-li la cama. Aquella nit en Conor Broekhart amb prou feines va tornar a aclucar l'ull.

Dels mil cinc-cents milions d'habitants de la Terra, potser n'hi havia cinc-cents que haurien pogut ajudar en Conor a ser un pilot competent. Una d'aquestes persones era el rei Nicholas Trudeau, i una altra era en Victor Vigny. El fet que tots tres coincidissin en una època tan prolífica en invents gairebé era un miracle.

La cursa per la conquesta del cel està farcida d'unions fortuïtes: William Samuel Henson i John Stringfellow, Joseph Louis Gay-Lussac i Jean Baptiste Biot, i, evidentment, Charles Green i l'astrònom Spencer Rush. Els germans Wright potser no s'haurien d'incloure en aquesta categoria perquè era inevitable que coincidissin, ja que dormien a la mateixa habitació.

Feia molt temps que en Conor coneixia l'interès del rei Nicholas pels globus; al capdavant, s'hi havia guanyat la vida durant molts anys. En Conor i la Isabella havien passat moltes nits a la vora del foc de la sala del rei seduïts per les fascinants històries de les seves aventures aèries. En Victor Vigny era un personatge recurrent en aquells relats. Per norma general, era descrit com un home menut i tímid, amb un accent molt tancat i sempre pendent de ser rescatat pel rei Nicholas.

Però el Victor Vigny que en Conor va conèixer el primer dia de classe no concordava amb el de les descripcions del rei. No era ni baixet ni tímid i, segons el que es comentava pel castell, qui havia rescatat el rei era en Victor Vigny, i no pas a la inversa.

L'endemà que el deixessin marxar de la infermeria, en Conor va ranquejar fins a les cambres que ocupava en Victor, al segon pis de l'edifici principal. Aquell allotjament sempre havia estat reservat per a les visites reials, però era evident que aquell parisenc s'hi havia instal·lat com si fos casa seva. Les parets eren plenes de dibuixos i unes quantes maquetes celestials penjaven del sostre. En un racó, un esquelet duïa una gorra amb plomes socarrimada i subjectava una simitarra amb un puny ossut. En un suport hi havia més armes disposades de la més lleugera a la més pesant. Florets, sabres i espases.

En Victor Vigny feia exercicis al balcó amb el pit descobert. Era un home alt i musculós, i els seus moviments no coincidien amb els d'una persona tímida.

En Conor va decidir observar-lo una estona abans d'interrompre'l. Els moviments d'aquell parisenc eren lents i precisos. Fluids i controlats. En Conor va tenir la impressió que aquella disciplina era més difícil del que semblava.

–Espiar és de mala educació –va dir en Victor sense girar-se i amb un accent que no era tancat, sinó francès de cap a peus–. No deus ser pas un espia, oi?

–No estic espiant –va replicar en Conor–. Estic aprenent.

En Vigny es va dreçar i va adoptar una altra postura, amb els genolls doblegats i els braços estirats cap al costat.

–Bona resposta –va dir somrient–. Vine.

En Conor va ranquejar fins al balcó.

–Això que faig es diu tai-txi. A la Xina ho practiquen des del segle XIV. M'ho va ensenyar un malabarista del circuit de fires. Aquell home deia que tenia cent vint anys. Són exercicis tant per al cos com per a la ment. Cada dia començarem amb això. I, en acabat, karate d'Okinawa i esgrima. I després d'esmorzar obrirem els llibres. Ciències, matemàtiques, història i literatura. Ens centrarem sobretot en el camp de l'aeronàutica, que és el que més m'apassiona, *jeune homme*. Com a tu, m'imagino, després d'haver vist les teves proeses amb estels voladors.

Karate i aeronàutica. No semblaven disciplines gaire pròpies d'una princesa.

–I la Isabella també vindrà?

–Sí, però a partir de les onze. Abans ella té ganxet, protocol i heràldica, tot i que és probable que vingui a les classes d'esgrima. La qüestió és que, durant quatre hores al dia, aprendrem a lluitar i a volar.

En Conor va somriure. «Lluitar i volar.» L'últim mestre que havia tingut començava la jornada amb llatí i poesia. I a vegades poesia en llatí. Lluitar i volar semblaven dues activitats molt més divertides.

–Com està aquesta cama? –va preguntar en Victor mentre es posava una camisa.

–Trencada –va respondre en Conor.

–Ah, no només voles, sinó que també ets de la broma. Segur que també proclamaràs els teus comentaris enginyosos quan el teu planador es precipiti pel vessant d’una muntanya.

«Planador?», va pensar en Conor. «Tindrè un planador? I no sé què d’una muntanya?»

En Victor va fer un pas enrere, va plegar els braços i va estudiar el seu alumne.

–Tens futur –va dir a la fi–. Ets prim. Això és ideal si vols ser pilot. N’hi ha molts que no s’adonen que pilotar un globus exigeix un bon estat de forma, uns bons reflexos i tota la pesca. I m’imagino que per pilotar un aparell volador amb motor i que pesi més que l’aire les exigències físiques seran molt superiors.

A en Conor li va fer un salt el cor.

«Un aparell volador?»

–I també ets intel·ligent. El rescat de la torre ho demostra. Més intel·ligent que el teu rei. Mira que tenir un laboratori amb explosius... Feia anys que el tenia, ho sabies? Només era una qüestió de temps. Pel que fa a la teva personalitat, la princesa Isabella diu que no ets la persona més detestable del castell, la qual cosa, tenint en compte que ve d’una dona, és tot un elogi, Sir Conor.

En Conor va fer una ganyota. Aquell títol li molestava l’orella. Seria més feliç si ningú no el tornés a pronunciar. Tot i que aquell mateix dia la cuinera li havia donat una poma caramel·litzada sense cap motiu aparent. I també li havia fet una reverència. Una reverència! La mateixa cuinera que encara no feia dues setmanes li havia clavat uns quants cops al cul amb un corró enfarinat.

–Estàs preparat per aprendre, doncs, nano?

En Conor va fer que sí amb el cap.

–Sí, senyor. Més que preparat. Me’n moro de ganes.

–Molt bé –va dir en Victor–. Perfecte. I ara vine cap aquí. Tinc uns quants unguents per ajudar-te a reforçar la cama. I uns quants exercicis per als dits dels peus, també.

Tot allò semblava una mica exagerat, però no tant com un aparell volador amb motor i més pesant que l'aire. Era una època de descobriments i en Conor estava preparat per creure-s'ho tot.

En Victor va agafar un pot de ceràmica d'una lleixa alta. La tapa era de lona encerada i estava lligada amb fils de canyís. Quan la va destapar, la sentor que va desprendre no s'assemblava a res que en Conor hagués olorat ni li recordava enlloc on hagués estat.

–Un africà del Sàhara que feia un número amb uns camells em va ensenyar a preparar-ho –va dir en Victor, que va agafar una mica d'aquella substància amb dos dits i la va untar on acabava l'escaiola d'en Conor, ben bé sota el genoll–. Deixa que es coli per aquí. Put com el cul del dimoni, però quan et treguin el guix la cama dolenta estarà millor que la bona.

L'ungüent li va fer pessigolles a la pell. Era calent i fred alhora.

–Si som científics –va dir en Conor, mantenint un to respectuós–, per què hem de lluitar?

En Victor Vigny va tancar el pot mentre rumiava la resposta.

–Mira, Conor. Estic convençut que entre els dos aprendrem a volar, i quan arribi el dia, quan presentem la nostra màquina extraordinària, algú ens la voldrà robar. Ja m'ha passat altres vegades. Un cop vaig construir un planador amb fusta de salze i seda: preciós. L'aire cantava quan el solcava. Un mico hi va fer més de trenta metres volant. Durant sis setmanes vaig ser la sensació de la fira. Tenia la parada plena cada nit.

En Conor es va imaginar el planador. I un mico. Fabulós.

–I què va passar?

–Hi havia un llançador de ganivets rus. Una nit va venir al meu carro amb mitja dotzena d'amics. Van calar foc al planador i em van atonyinar perquè escampés la boira. Amenaçat pel progrés, ves per on. Si la tria queda reduïda a un mico volador i a un llançador de ganivets, qui triaria el llançador de ganivets?

–La mare del llançador, potser.

En Victor es va passar els dits pels cabells negres per assegurar-se que estaven tan drets com calia.

–Potser sí, *jeune homme*. Tot i així, a les dones els encanten els micos simpàtics. Moltes mares no farien ni cas del seu propi fill si poguessin veure un simi volant. La qüestió, però, és que has d'estar preparat per al moment en què arribin els llançadors de ganivets.

En Conor va pensar en la visita del mariscal Bonvilain.

«Esperem que no la reparteixis tota i que te'n quedis una mica, d'aquesta sort tan excepcional, eh, jove Broekhart? Potser la necessitaràs.»

–Per on comencem? –va preguntar en Conor.

En Victor va treure de la lleixa una de les espases amb la fulla més prima.

–Comencem per l'abecé de l'esgrima –va respondre, esquinçant l'aire fins que va xiular—: el floret.

I així va ser com van començar a treballar.

Més endavant, en èpoques més fosques, quan en Conor Broekhart, sol i desanimat, recordava la seva vida, els anys que va passar amb en Victor Vigny sempre sobresortien com els millors.

Estudiaven les arts marcial, el pugilisme i les armes.

–El primer gran mestre d'esgrima que ens va deixar mètodes de combat amb cara i ulls va ser Achille Marozzo –va explicar en

Victor al seu alumne—. A partir d'ara la seva *Opera nova* és la teva bíblia. Llegeix-la fins que formi part de tu. Quan estigui ben arrugada, avançarem en el temps i abordarem Filippo Vadi.

Van passar moltes hores en estores d'entrenament posant en pràctica les teories dels mestres.

—En primer lloc has d'aprendre a agafar l'espasa. Pensa que és la batuta d'un director d'orquestra. Si la fas servir com cal, no hi haurà cap home al món sense experiència en aquest camp que et pugui plantar cara.

Amb unes espases amb la punta embotonada, en Conor va aprendre a fer estocades, parades, fintes, doblaments i respostes immediates. Cada matí perdia algun litre de líquid de tant que suava, però de seguida el substituïa amb una tassa del fastigós te oriental que li donava en Victor.

La seva primera arma va ser un floret curt, però, a mesura que els canells se li enfortien, va anar passant a les espases, als sabres i als estocs. En Victor va serrar el guix d'en Conor un mes abans del que havien previst, però el va obligar a portar un embenat ben xop que li va esgrogueir la cama i els llençols.

—Més trucs de circ? —li havia preguntat en Conor.

—No —havia respost en Victor—. Tinc un amic americà que fa miracles amb els cataplasmes. De fet, en Nick ha decidit portar-lo cap aquí. Ja te'n faré cinc cèntims quan hagi enllestit la feina —havia dit, però no havia afegit res més.

En Victor amb prou feines dedicava temps a res que pesés més que un alfange.

—Res d'espases grosses, tret que tinguis intenció de participar en una croada. I, tot i així, mira com van acabar els croats. Mentre ells s'esforçaven a aixecar l'espasa, el soldà Saladí els clavava la simitarra a l'aixella.

En Victor Vigny també va introduir en Conor en el món de l'escapisme.

–Els científics són els enemics de la tradició –va dir, i va deixar caure a la taula una capsa amb diversos jocs de manilles–. I la tradició és la mestressa de totes les presons.

De manera que també van passar moltes hores intentant obrir cadenats i mirant de desfer nusos. En Conor va descobrir que el tai-txi li era molt útil quan estava lligat a una cadira i tenia una poma temptadora que l'enlluernava des de la taula. Ara podia arribar a parts del seu cos que no feia gaire ni tan sols hauria localitzat amb l'ajut d'un mirall i d'un gratador per a l'esquena.

En Victor creia fermament que hi havia un home adequat per a cada feina.

–Has de parlar amb el teu pare sobre les armes de foc –va dir el francès a en Conor–. En Nick m'ha comentat que en Declan Broekhart és el millor tirador que ha vist mai. I consti que vam passar un estiu a Abilene amb Bill *el Salvatge* Hickok. O sigui que és tot un elogi.

En Declan estava encantat de contribuir en l'educació del seu fill, i va començar a portar en Conor a patricular amb ell a la muralla i al camp de tir amb un sac ple d'armes. Va disparar Colts, Remingtons, Vetterli-Vitalis, Spencers, Winchester i uns quants models més. En Conor aprenia de pressa i va demostrar que era un tirador de primera.

–Quan facis els catorze anys tindràs un Sharps –li va prometre el seu pare–. Llavors ja sabrem què serà el més adequat per a la teva espatlla. Jo ja te'n regalaria un pel pròxim aniversari, però la mare diu que amb deu anys encara ets massa petit.

L'única arma de foc sobre la qual en Victor va donar uns quants consells a en Conor va ser el seu estimat revòlver Colt Peacemaker, un obsequi del mateix Bill *el Salvatge*.

—Em va convidar a acompanyar-lo a Deadwood —li va explicar en Victor—. Però no era l'elecció lògica per a un aeronauta. Els buscadors d'or acostumen a disparar contra els globus. A més, jo sóc massa ben plantat per a un poble de buscadors d'or.

Totes aquelles lliçons sobre l'aspecte físic estaven molt bé, però el que en Conor ambicionava era un desafiament mental. En Victor li havia promès que construïrien un aparell volador, i el francès no el va decebre. Les aptituds a l'hora de defensar-se eren una necessitat, però la cursa per la conquesta del cel era una obsessió.

—Perquè és una cursa, *jeune homme* —va dir en Victor a en Conor un matí, mentre cobrien amb seda l'estructura d'una ala fabricada amb fusta de balsa. La fusta en qüestió formava part d'un enviament especial que havia arribat del Perú.— Una bona part dels inventors i aventurers més cèlebres del món han concentrat l'atenció en aquest problema. L'home volarà; això és inevitable. Fa més de vint anys que el planador triplà de Cayley va transportar un passatger. Wenham i Browning han construït un túnel de vent per estudiar la resistència aerodinàmica. Alphonse Pénaud estava tan convençut dels seus dissenys que va elaborar diversos projectes sobre trens d'aterratge retràctils. Retràctils! La cursa ha començat, Conor, tingue-ho ben present, i nosaltres hem de ser els primers d'arribar a la meta. Per sort, el rei dóna suport als nostres esforços, de manera que no ens faltaran diners. En Nicholas sap perfectament què suposaria el poder del vol per a les Saltee. L'illa no tornaria a estar mai més aïllada del món. Es podrien transportar diamants esquivant l'amenaça dels bandits. I es podrien rebre medecines per aire des de tot Europa. Per aire, Conor. *Pense cela.*

En Conor ja hi pensava. De fet, no pensava en res més. Destinava tots els minuts lliures de què disposava a redactar

projectes o a construir maquetes. Els jocs de pirates i la ingesta d'insectes havien quedat en l'oblit.

A vegades el seu pare es desesperava.

–No t'agradaria tenir un amic? –li deia–. No t'agradaria jugar al fang i embrutar-te una mica?

La seva mare, en canvi, estava encantada que el seu fill hagués heretat la seva passió per la ciència.

–Tenim un fill científic, Declan –deia mentre l'ajudava a revestir una ala o a construir una hèlice–. La cursa del cel no es guanyarà al fang.

En Conor va fer una pantalla per al llum de la seva habitació. Era una pantalla de paper meticulosament decorada amb dibuixos de l'aparell amb ales mòbils de Da Vinci, un globus dels Montgolfier i la teòrica locomotora voladora de Kaufman. A la nit, l'escalfor del llum feia girar la pantalla, i en Conor s'ajeia al llit i observava les imatges d'aquelles màquines fabuloses mentre recorrien el sostre.

«Un dia...», pensava mig endormiscat. «Un dia...»

Capítol 3

Isabella

Quan en Conor va fer els catorze anys, tant el mestre com l'alumne estaven convençuts que el vol pilotat pels humans era al seu abast. Havien dissenyat un centenar de models i diversos planadors a escala real, però tots havien acabat esmicolats i amuntegats a la foguera. Els seus esforços no tan sols alimentaven el foc, sinó també les converses de taverna de l'illa. Gairebé tothom coincidia a afirmar que aquell francès no hi era tot, i semblava que el jove Broekhart anava pel mateix camí. Tot i així, anar a veure com un home adult saltava d'un mur elevat mentre agitava unes ales de paper era un bon entreteniment per als vespres. I, malgrat tot, el rei sufragava totes les despeses, des dels motors experimentals que arribaven d'Alemanya fins a les fustes especials procedents de l'Amèrica del Sud.

«Fusta màgica», se'n mofaven els graciosos de les tavernes. «Plena de pols de les fades.»

No obstant això, els habitants de les Saltee no es queixaven gaire de l'ús que el Bon Rei Nick feia dels diners dels diamants. Encara que de tant en tant en donés un pessic a aquell home ocell francès, feia moltes generacions que a l'illa no s'hi vivia tan bé. Hi havia feina per a tothom que en

volgués. I educació també, incloent-hi beques a Dublín i a Londres per als cervells que no volien guanyar-se la vida treballant. La infermeria tenia un bon assortiment d'instruments per clavar i introduir als òrgans de les persones. Crides, ergo estàs viu, diu la dita. El clavegueram funcionava i duia les immundícies al mar, la qual cosa feia disminuir el nombre de malalties. Les rates eren un problema del passat, si més no a l'illa gran, i havien aconseguit lligar curt els cavallers de la Santa Creu d'en Bonvilain. Ja no hi havia les pallisses a la babalà ni els empresonaments sense judici que tant agradaven al mariscal. Es concedien ajudes per a les millores de la llar i es valorava la possibilitat d'instal·lar cable telefònic entre l'illa gran i l'illa petita, i fins i tot entre les Saltee i Irlanda. Per això no hi havia ningú que s'indignés si el rei es volia permetre petits capricis sufragant aquelles bajanades científiques. Ben mirat, el francès no volaria mai. Un home vestit d'ocell continua sent un home.

Els principals esculls d'en Conor i en Victor eren el pes i l'envergadura. Com pot flotar una cosa a l'aire si pesa més que l'aire? Obligant l'aire a passar per sobre de les ales prou de pressa per generar propulsió, cosa que anul·la la força de la gravetat. Per generar propulsió calen unes ales grosses i, per tant, que pesin. Si es fan servir ales petites, s'han d'agitar amb una màquina, que també pesa. Cada solució derivava en uns quants problemes.

Malgrat haver estat més de tres anys acumulant fracassos, en Victor estava convençut que el seu mètode era correcte.

—Abans de volar amb motor, hem d'aprendre a dominar l'aparell. El primer pas és volar sense motor. Lilienthal és el model que cal seguir.

L'aviador alemany Otto Lilienthal havia volat més de vint-i-cinc metres amb el seu planador, el *Derwitzer*. Per això s'havia convertit en l'últim heroi d'en Victor i en Conor.

La Brosse mai no perdia l'esperança durant més de cinc minuts, i normalment dedicava aquells minuts a clavar puntades de peu a l'últim prototip fallit. Acte seguit, però, tornava a l'aula i reprenia els plans.

Finalment, en Conor va dissenyar una maqueta que el seu mestre va veure amb bons ulls. L'alumne va aguantar la respiració mentre en Victor estudiava la seva obra.

–Saps perfectament que això no volarà mai.

–És clar que ho sé –va dir en Conor–. El pilot és una part essencial de la nau. Són els seus moviments els que la guien. Quan empeny el timó horitzontal cap a l'esquerra, la nau es decanta cap a la dreta.

–Per tant, és un model que no podem provar.

–És veritat. Tret que coneguis un mico d'una intel·ligència suprema.

En Victor va somriure.

–Em sembla que ja te'n vaig parlar una vegada, de micos voladors. En qualsevol cas, els micos són prou intel·ligents per quedar-se a terra, el seu element, al cap i a la fi.

–I en què ens converteix, això, a nosaltres? –va preguntar en Conor.

En Victor va aixecar la maqueta i la va passejar per l'aire, i de seguida va notar que aquella nau frisava per volar.

–Ens converteix en visionaris, *jeune homme*. Els micos alcen la mirada, veuen un plàtan i ja no miren més enllà. Els visionaris, en canvi, alcen la mirada i veuen la lluna.

En Conor va fer un somriure de satisfacció.

–Que és com un plàtan gegant.

–Apa aquí! –va exclamar en Victor–. Et rius de mi? Del teu mestre? Pagaràs per tanta insolència.

En Victor Vigny va llançar la maqueta contra un coixí i va arrencar a córrer cap a les espases. Però en Conor hi va arribar abans i va agafar el seu floret preferit, que també era el preferit del francès.

–Oh, targeta negra, *monsieur* –va dir en Victor, que va escollir una espasa una mica més curta–. Què és això de pispar l’arma d’un altre home? A veure quanta estona la conserves.

En Conor va recular fins a l’estora d’entrenament sense desclavar els ulls del mestre.

–*En garde!* –va cridar en Victor, i va atacar.

Durant els primers anys, quan l’esgrima era un esport nou per a en Conor, en Victor li donava instruccions mentre lluitaven.

«Estocada, parada, resposta. Joc de cames. Mou els peus, illenc, que sembla que hi tinguis plom. Tornem-hi, que ve la meva estocada. Va, atura-la. Els peus, Conor, els peus.»

Ara les instruccions havien desaparegut i el francès les passava magres per mantenir-se en el combat. Ja no hi havia estocades esmorteïdes ni cops compassius amb la part plana de la fulla. Allò era la guerra.

El duel va recórrer la sala de nord a sud i d’est a oest, i fins i tot van sortir al balcó.

«Coi de marrec», va pensar en Victor. «Ni una gota de suor al front. Només té catorze anys i ja em supera. Però a aquest gat vell encara li queden uns quants trucs a la màniga.»

–Aquesta és la millor maqueta que has construït –va dir en Victor, panteixant. Resposta i contraresposta.

En Conor no va contestar. «No s’ha de perdre mai la concentració. Si l’adversari explica acudits de la teva mare, esquiva’ls

com si fossin estocades maldestres. Els insults només et fan sang si deixes que t'entrin al cor.»

–Trobo que li hauries de posar un nom –va comentar el francès. Parada al terç feble, lliscada cap enrere i resposta.

El cop d'en Victor va tombar un bonsai del balcó; a baix, un ase va deixar anar un esbufec de protesta.

«En Victor està desesperat», va pensar en Conor. «Ja el tinc. Per fi.» Va saltar des del peu de suport i el va escometre amb un moviment de fletxa, un atac que el francès va poder aturar pels pèls.

En Victor va caure sobre el peu esquerre, però va mantenir la punta de l'espasa ben centrada.

–Trobo que li hauries de posar *Isabella* –va dir.

El nom va distreure en Conor només un segon, un temps prou ampli, però, perquè en Victor pogués trencar la defensa de l'alumne. Tot d'una el mestre es va ajupir, va dirigir l'espasa cap amunt i va fer una *passata di sotto*. Si les fulles no haguessin estat protegides, l'estocada hauria perforat el cor d'en Conor per sota de les costelles.

–*Touché* –va dir en Victor, agraït, i va descansar un moment posant un genoll a terra.

Remugant, es va posar dret i va tornar a l'ombra fresca de la seva cambra.

En Conor el va seguir amb aire apàtic, es va acostar fins a l'estant de les espases i va fer lliscar el floret per la funda de cuir.

–Per què ho has dit? –va preguntar en veu baixa.

En Victor es va arronsar d'espatlles.

–Quina importància té? El cas és que has abaixat la guàrdia. Fins i tot el nostre amic, el mico volador, t'hauria pogut derrotar.

En Conor no estava per orgues. Fins i tot semblava irritat pel sentit de l'humor del seu mestre.

–Has jugat brut, Victor.

–Estic viu. Per tant, he jugat bé. A tu, en canvi, t’han foradat el cor.

En Conor va agafar la maqueta i en va arrencar uns quants fils de la cua.

–Va, no facis morros, tu, ara –li va demanar en Victor amb un aire molt melodramàtic–. Hi tens tot el dret, a estimar una princesa. Tots els homes tenim l’obligació d’enamorar-nos perdudament d’una princesa. I tu encara ets més afortunat perquè la tens a mà.

–Estimar... una princesa... –va balbucejar en Conor–. Què? No sé pas què...

En Victor es va servir un got d’aigua.

–Quina manera més eficaç de desmentir-ho, *jeune homme*. Però no t’hi encaparris. Normalment els faig tartamudejar i no s’entén un borrall del que diuen. És un do dels francesos. Els italians també el tenen.

L’alumne estava tan desorientat que el mestre va acabar demostrant-li una mica de misericòrdia.

–Em sap greu, Conor, *jeune homme*. Sabia que la tenies clissada, però no sabia que fos fins aquest punt. Tens la fletxa clavada al cor, eh?

En Conor es va limitar a assentir lleument amb el cap, abaixant la barbeta amb un moviment gairebé imperceptible. Llavors es va asseure al divan, va posar bé el timó de la maqueta i va bufar fluixet cap a les ales.

En Victor se li va asseure al costat.

–I em pots explicar per què fas la cara d’un home que enfila els graons de la força? Estimes una princesa i ella no et menysprea. Celebra-ho, *jeune homme*. Viu la vida. L’amor juvenil és habitual, però això no vol dir que sigui preciós.

En Conor tenia ganes de parlar-ne. Era una qüestió que feia temps que s'havia volgut treure del pap. Si no hagués estat pels planadors, hauria embogit de tant donar-hi voltes.

En Victor va advertir l'humor del seu alumne i va guardar silenci. També es va adonar, i no pas per primera vegada, que el cos d'en Conor ja no era el d'un noi, sinó el d'un home. Era ferm i més alt que els nois de la seva edat, gairebé sempre tenia el semblant seriós i, gràcies a la pràctica de l'esgrima, la seva coordinació era excel·lent. La combinació d'aquests trets li conferien l'aspecte d'un jove que vorejava l'edat adulta. Emocionalment parlant, en canvi, en Conor continuava sent un noi. Era un pou curull de sentiments, un pou a punt de vessar.

—La Isabella és la primera amiga que vaig tenir —va començar a explicar en Conor, a poc a poc—. Només tinc tres amics de la meva edat. I ella és la que fa més temps que conec. La meva mare diu que, quan ens vam conèixer, jo tenia una setmana encara no.

—Sí que eres jove, sí —va dir en Victor—. Jo el recordo molt bé, el moment del teu naixement. Ens va venir d'un pèl.

—Has vist la fotografia? La del diari francès? Semblo un avi que es busca la dentadura.

—Em sap greu ser el portador d'una mala notícia, *jeune homme*, però el teu aspecte no ha millorat gaire.

La broma va asserenar en Conor, que va continuar explicant pensaments que no havia compartit mai.

—No sé si és maca o no... Suposo que sí. M'agrada la seva cara, és l'única cosa que tinc clara. A vegades ni tan sols cal que la vegi. Sento que és darrere meu i oblidat tot el que estic pensant. Per l'amor de Déu, Victor, tinc catorze anys i no dotze. No tinc temps per xerrar de bajanades.

—No et precipitis —li va dir en Victor—. Sempre n'hi ha, de temps per xerrar de bajanades.

–Va passar al seu últim aniversari. Li vaig fer un regal, com sempre. I, quan el va desembolicar, vaig veure que estava decebuda. Esperava alguna cosa diferent.

–Què li vas regalar, a la princesa? No me'n recordo.

–Un planador amb molles. No te'n recordes? El disseny amb una ala.

–Ah, sí. El regal que esperen totes les princeses.

En Conor estava desolat.

–Ja ho sé. No li va agradar gens. El devia estavellar contra el canal de Saint George. Hi vaig començar a pensar. En la Isabella, vull dir. I en el que havia fet malament. Em vaig adonar que un avió no era un regal digne d'una jove dama. Perquè la Isabella ja és una dama, i jo no faig altra cosa que pensar en ella.

En Victor es va estirar fins que li van petar les espatlles.

–Tens sort de tenir-me aquí, *jeune homme*. Perquè sóc un expert en totes les matèries, incloent-hi les dones.

En Conor no les tenia totes.

–I per això has fet els quaranta i encara ets solter.

–Ho he triat jo –va dir el francès, brandant un dit–. Hi ha moltes dones que lligarien en Victor Vigny de bon grat si els brindessin aquesta oportunitat. Si em donessin una gota de xampany per cada cor que he trencat, en tindria una ampolla de les grosses plena fins dalt.

–Em podries donar algun consell sincer sense esmentar cap mico volador, doncs?

–Entesos, Conor Broekhart. Escolta i aprèn. –En Victor es va inclinar endavant i es va posar els colzes damunt dels genolls com si estigués a punt de presentar un important tractat acadèmic.– Dedueixo que la raó per la qual la Isabella va estar decebuda quan li vas regalar l'avió va ser que esperava alguna cosa especial.

–Quina gran deducció –va dir en Conor.

–Esperava alguna cosa especial de tu –va continuar dient en Victor, impertorbable–, perquè ja no sou nens. Tu ets un noi i ella, una noia.

En Conor no acabava d'entendre ben bé el que li deia.

–Això és biologia, Victor. I ja ho sé.

–No, capsigrany. Vull dir que ella et va veure com un noi abans que tu la veiessis com una noia. I esperava que te n'haguessis adonat abans del seu aniversari. Però el regal de la maqueta li va demostrar que no.

–I què va pensar, doncs?

–La Isabella va pensar que encara la veies com una amiga de la infància.

–Però això no és veritat. Ara ja no.

–Però ella no ho sap. Com vols que ho sàpiga, per projeccions mentals?

En Conor es va abraçar el cap.

–Tot això és molt confús. Els aparells voladors són més fàcils.

–Benvingut a la resta de la teva vida, *jeune homme*. Les coses són així. Però deixa'm acabar el sermó amb un punt d'optimisme. Si la Isabella no hagués volgut alguna cosa especial de tu, de tu i no d'algú altre, no hauria quedat decebuda. M'entens?

El desconcert era ben visible a les faccions d'en Conor.

–No. Per mi és clar com un fangar.

–Jo li vaig regalar un llibre molt avorrit i va estar d'allò més contenta. Però de tu n'esperava alguna cosa més que un regal. N'esperava un record.

–Continuo al fangar. Un fangar tèrbol i immens.

En Victor li va clavar una plantofada al front.

–Aquest nano és ruc. Volia un record que demostrés el teu afecte perquè ella també sent afecte per tu.

Un somriure d'orella a orella va acaparar la cara d'en Conor.

–Ho penses de debò?

–Reno! Estic veient ivori! El primer d'avui. On és el fotògraf reial?

El somriure es va esvaïr fent pampallugues com la llum d'un fanal.

–Tens raó, suposo. Té sentit.

–Doncs si té sentit, per què tornes a posar aquesta cara de pomes agres?

–Pel motiu original. Durant un moment m'havia fugit del cap. El príncep Christian de Dinamarca ha demanat permís per prendre el te amb la Isabella. Vet aquí la primera fase d'un festeig reial. La Isabella s'ha avingut a rebre'l avui. Aquesta mateixa tarda.

–Ui, no cal que pateixis. Dubto molt que aquest príncep Christian pugui esborrar catorze anys d'amistat en una sola tarda.

–Sí, però és un príncep.

–I vós, senyor, sou Sir. A més, en Nicholas és un rei molt modern. La Isabella es casarà amb l'home, o amb el mico volador, de qui s'hagi enamorat.

–Ho penses de debò?

–Oh, i tant. Serà com els contes d'abans. El noi salva la princesa i s'enamoren. I llavors ell inventa una màquina de volar, juntament amb el seu atractiu mestre, no cal dir-ho.

En Conor va arrufar les celles.

–Em sembla que no me'l van explicar, aquest conte, a la guarderia.

–Creu-me, és un clàssic. Deixa que la Isabella es prengui el te en pau. Dubto molt que anunciïn cap compromís. La

setmana que ve començarem a elaborar un pla d'acció. Potser ha arribat l'hora de Shakespeare.

En Conor es va donar un cop al genoll. «Pots comptar, quin gran avenç.»

–I una merda, la setmana que ve! Ho podríem fer ara. Escriuré un sonet. Aquest vespre el podria tenir enllestit.

En Victor es va aixecar i va caminar tot al llarg de l'estudi, que també feia servir d'aula i de sala d'estar.

–En primer lloc, no reneguis. Tens catorze anys i ets dins d'un palau, per no esmentar que et trobes en companyia d'un geni. En segon lloc, aquesta tarda tinc feina. Feina important. He de visitar un home. I demà al matí he d'inspeccionar uns articles d'importació que ens arriben al laboratori nou.

Els pensaments d'en Conor es van traslladar d'una obsessió a l'altra.

–Articles d'importació al laboratori nou... Et passes gairebé totes les tardes en aquest laboratori. Quan el podré veure, Victor? Digue-m'ho.

El francès va aixecar la mà a tall d'avís.

«Espera», deia el gest, «i no diguis res».

Va tancar les sortides al balcó i va comprovar que no hi hagués ningú escoltant darrere la porta.

–Deixa'm fer-te una pregunta –va dir en Victor al seu alumne intrigat–. És sobre els teus sentiments romàntics. Per què no n'has parlat amb el teu pare?

En Conor va arrufar les celles.

–Ho hauria fet –va contestar–. Tenim una bona relació. Però durant aquest últim any ha estat una mica preocupat. Els cavallers de la Santa Creu tenen cada vegada més força. S'han produït diversos actes de violència contra ciutadans i contra visitants.

Els cavallers vulneren sistemàticament la voluntat del monarca. I el meu pare pateix per la seguretat del rei Nicholas.

–I fa bé –va assegurar en Victor–. Els homes d'en Bonvilain són cada cop més agosarats. El mariscal va estar a punt de ser nomenat primer ministre i creu que encara podria tenir alguna oportunitat d'aspirar a aquest càrrec tan elevat. El rei té al cap la idea de constituir un parlament, però no vol que estigui governat pels cavallers. S'estan ordint intrigues polítiques d'alta volada tant en un bàndol com en l'altre. Ha arribat l'hora de la prudència i dels secrets.

–Té cap relació, això, amb l'home que has de veure? I amb el laboratori nou?

–Sí. Amb les dues coses. L'home en qüestió està arriscant la seva vida per portar notícies referents a la influència que en Bonvilain exerceix sobre les autoritats carceràries.

–I el laboratori?

En Victor es va agenollar davant d'en Conor i li va posar les mans a les espatlles.

–Està pràcticament enllestit, Conor. Per fi. S'han acabat les reformes. Però, és clar, des de fora no ho pots saber. I també ha arribat el material per construir la nostra màquina voladora.

El cor d'en Conor va fer un salt i li va tocar les costelles.

–Tot?

–Sí. Tot el que vam demanar i més. La comanda d'en Nicholas contenia el doble de coses que la nostra. Ha demanat tot el que se li ha acudit. Una veritable cova d'Aladí, plena de meravelles, per a dos pilots com nosaltres. Sis motors. Cinc caixes de fusta de balsa. Rotllos i més rotllos de seda i de cotó. Cable i pneumàtics, Conor! És car, però s'ho val. Ah, i dues ulleres precioses i les eines més modernes i precises. Tot el que ens cal per construir un taller únic al món. I, gràcies a la generositat d'en Nick, el

tindrem en una antiga torre Martello dels afores de Kilmore. Un lloc on en Bonvilain no ens podrà vigilar. Tindrem el nostre propi túnel de vent, *jeune homme*. Imagina-t'ho.

Dins el cap d'en Conor ja s'enlairaven una infinitat d'aparells voladors.

–Quan ho podré veure?

–Aviat –li va prometre en Victor–. Aviat. A l'illa només hi ha dues persones que saben que ha arribat aquest material. Tu ets la tercera. Per als altres no és res més que un immens reguitzell de foteses. La llista de la compra d'un boig tancada dins unes ruïnes.

–Però, per què és tan secret?

–Encara no has entès la magnitud del que volem aconseguir. Quan ens en sortim, les Illes Saltee seran la nina dels ulls del món civilitzat, i el rei Nicholas serà l'home que va ensenyar el món a volar. I tindrà el càrrec assegurat fins que es mori. Fins llavors, serà un rei excèntric i egoïsta que només pensa a buidar les arques de les Saltee. I nosaltres som una arma que se li pot girar en contra. La remesa de material és enorme. I ha de ser secreta fins que estiguem preparats. Fins llavors, podem fer veure que els nostres viatges són part de la instrucció.

En Conor es va fer càrrec de la situació, però l'emoció accentuava la seva imprudència.

–Malèit Bonvilain. Frena el progrés de la ciència.

–Però per poc temps –va dir en Victor en un to tranquil·litzador–. Mira, el cap de setmana que ve et faré pujar al ferri d'amagat. Així podràs estudiar els motors nous.

–El cap de setmana que ve... Perfecte.

–I durant el trajecte llegirem Shakespeare.

En Conor es va tornar pàl·lid.

–Shakespeare... –Aleshores se'n va recordar i es va posar dret d'un salt.– Ai. La Isabella ja deu haver començat a prendre el te. Hi he de parlar tan bon punt acabi. Quina hora és?

En Victor no va mirar el rellotge de taula del faldar de la xemeneia i va consultar el de sol que hi havia al balcó.

–Jo diria que deu ser un quart de sis, si fa no fa.

–Com ho pots saber? –li va preguntar en Conor, incrèdul.–
Avui no pots veure el sol. Està ben tapat per tots aquests núvols.

En Victor li va picar l'ullet.

–Potser hi ha altres homes que no veuen el sol, *jeune homme*.
Però jo sóc un visionari.

Les últimes notícies bullien dins el cap d'en Conor mentre recorria la torre i s'encaminava cap a les cambres dels Broekhart. Feia un dia gris i una claror tènue es projectava sobre les parets de granit i les tenyia gairebé de negre. No hi havia res que el pogués distreure dels seus pensaments relacionats amb els invents i amb l'amor.

En Victor tenia raó. La Isabella seia cada dia al seu costat a les classes de llatí, francès i matemàtiques; i ara, a les de Shakespeare. Segur que tindria la seva oportunitat. Hi havia res que pogués impressionar més una noia que una màquina voladora construïda especialment per a ella? Un avió de veritat, no pas de joguina. Si en Victor hi estava d'acord, li posaria *Isabella*. Segur que un romàntic ben plantat com el famós *La Brosse* no s'interposaria en el camí de l'amor juvenil.

En Conor va travessar el pati interior apressat per la intensitat dels seus pensaments. No feia cas dels veïns ni parava atenció als amics, però, en comptes de tenir-lo per mal educat, tant els uns com els altres somreien.

«Mireu el jove Broekhart amb el cap als núvols. No és gens estrany, però, perquè ben mirat és on va néixer.»

Un porc li va barrar el pas i en Conor va ensopegar amb el costat d'aquella bèstia llardosa.

–Perdona, princesa –va exclamar en Conor, els pensaments del qual es barrejaven amb la realitat.

El pastor es va gratar la barbeta.

–A qui dius princesa, a mi o al porc?

En Conor va demanar disculpes dues vegades més, una al porc i una altra a l'amo, abans d'afanyar-se a reprendre el camí pel pati, però ara amb els ulls clavats en la realitat.

–La Llonza diu que dimecres està lliure –va dir el pastor, i va fer riure tothom que el va sentir.

En Conor es va acostar ben enrojolat a la cantonada més propera. No era on volia anar, però almenys allà el pastor el perdria de vista.

Es va recolzar un moment en una paret, fins que l'avergonyiment en forma de vermellor va disminuir, i no va parar gens d'atenció al tràfec de milicians, funcionaris i comerciants. Un parell de cavallers d'en Bonvilain van passar tentinejant a prop d'en Conor. Era evident que estaven borratxos i agafaven tot el que els venia de gust de les parades de mercat. No pagaven res i tampoc no hi havia ningú que els fes pagar.

En Conor va pescar una cantarella en un accent desconegut que sortia d'una finestra oberta de la rerecuina.

–...i tan ben plantat –va dir la veu–. La Gretchen, aquella princeseta alemanya amb aquelles orelles i aquell munt de terres, mataria, m'has entès bé, mataria per prendre el te amb el príncep Christian. Però ell vol la vostra Isabella, i ella s'hauria de sentir afalagada. Jo crec que avui el príncep li dirà tot el que li ha de dir. No tornarà pas. A en Christian

no li agrada navegar. Amb aquestes onades tan grosses es mareja.

«En Christian li dirà tot el que li ha de dir avui.»

En Conor va estar a punt de tenir un atac de pànic al mig del carrer. Estava segur que els esforços per contenir aquelles emocions tan fortes li devien dibuixar alguna arruga al front.

«He de parlar amb la Isabella ara mateix.»

Aniria a buscar la princesa per dir-li que la maqueta del planador amb molles havia estat una mala idea. Colliria unes quantes flors, les embolicaria i al mateix paper d'embolicar hi escriuria un poema.

«Patètic. Fins i tot jo ho trobo patètic, tot i ser idea meva. No sóc cap poeta. Si agrado a la Isabella, no és precisament per la meva poesia.»

Aniria a buscar-la i es comportaria tal com era. Només li recordaria la seva existència abans que el príncep Christian l'encisés per anar-se'n a Dinamarca. Potser li explicaria algun acudit. Algun acudit d'en Victor.

«Què m'està passant?», es va preguntar.

En Conor sempre havia pensat que l'emoció més forta que sentiria estaria relacionada amb un descobriment científic: fer alguna cosa que ningú altre hagués fet mai. Què s'hi podia comparar?

Però després va començar a veure la Isabella amb uns altres ulls. Es va adonar que la princesa il·luminava la classe amb les seves bromes i la seva actitud, i fins i tot els insults i les constants amenaces de tortura que proferia tenien un cert encant. Es va adonar que els ulls marrons de la Isabella podien eclipsar tot el que hi havia en una cambra. Només esperava que arribés el moment del matí en què ella entrava a classe.

«He de parlar-hi. Ni tan sols les meves màquines voladores em portaran fins a Dinamarca.»

Les cambres de la princesa eren a sota les del rei, a la torre principal reformada. Hi havia un sentinella a dalt de la muralla situada davant de la porta de la torre. En Conor el tenia per un dels guàrdies preferits del seu pare, tot i la seva actitud relaxada davant l'autoritat.

«En Bates em matarà a mi i a ell mateix», es queixava sovint en Declan. «No sé si té més bona punteria amb la llengua o amb les armes.»

En Conor el va saludar:

–Bon vespre, caporal Bates.

–Vols dir que és bo? No ho és pas si et passes el dia a la muralla amb aquesta brisa marina que et puja pels pantalons...

–Suposo que no. Només volia fer conversa. De fet sóc aquí per...

–Per veure la Isabella, com sempre. Tornes a fer aquella cara d'usurer perdudament enamorat. Puja abans que aquest dinamarquè te la pispi i se l'emporti amb el seu cavall balancí.

Si en Conor l'hagués estat escoltant, el comentari del cavall balancí potser l'hauria frenat.

–Es diu *danès*. Ho pensa de debò, que se la pot emportar? Que ha sentit res?

En Bates va afitorar en Conor com si li faltés un bull i després va somriure lentament.

–Ui, jo diria que té força números. És un noi molt fornit. I hauries de veure com es cruspeix el sopar. Un paio d'allò més encomiable. Si jo fos tu, hi pujaria de seguida.

–M'espero aquí fins que m'anuncïï?

–No, i ara –va respondre en Bates–. Puja, puja. Segur que a la princesa li farà molta il·lusió veure't.

No era precisament el procediment habitual, però la indiferència i el menyspreu que el protocol suscitava en en Bates eren llegendaris.

–Molt bé, doncs, pujo. Gràcies, caporal Bates.

En Bates el va saludar amb alegria.

–De res, jove Broekhart. Però no cal que m'ho agraeixis ara. Això sí, envia'm una invitació de casament.

En Conor va pujar les escales corrent i esbufegava quan va arribar al pis de la princesa. L'escala donava a un vestíbul amb arcades, quatre esferes il·luminades, un espectacular tapís medieval d'origen normand i una font amb querubins, les dues bombes de la qual feien més soroll que l'aigua. El vestíbul era buit. Només hi havia en Conor, que es repenjava a la paret per mantenir l'equilibri mentre es lamentava d'estar tan suat i empastifat de fang.

«Bon dia he triat per barallar-me amb garrins i córrer per les escales.»

Darrere la porta de la Isabella se sentien rialles de felicitat. A en Conor li eren molt familiars. La Isabella les tenia reservades per a les ocasions especials: aniversaris, batejos, el Primer de Maig... Sorpreses agradables.

«Hi he d'entrar tant sí com no. Tant se me'n donen, les conseqüències.»

En Conor es va dreçar, es va ensalivar una mà, se la va posar al cap per aplanar-se els cabells i va irrompre a la cambra privada de la princesa.

La Isabella estava agenollada al costat del seu petit escriptori daurat i tenia les mans tacades de color vermell.

–Isabella! –va cridar en Conor–. Estàs sagnant!

–Només és pintura –va dir la princesa sense alterar-se–. Conor, què hi fas, aquí?

A la mateixa taula hi havia un nen petit ben mudat.

–Aquest home tan graciós fa pudor de caca –va dir el nen, assenyalant en Conor amb un dit amarat de pintura verda que degotava.

De sobte en Conor es va trobar molt malament.

«Ai, Déu meu. Un nen petit. Pintura. Es cruspeix tot el sopar.»

La Isabella feia una cara molt seriosa.

–Va, graciós, explica-li al príncep Christian per què fas pudor de caca.

–Aquest és el príncep Christian?

–Sí. M'està pintant una obra mestra. Només fa servir els dits.

–I la pintura –va afegir el príncep.

La Isabella va fer que sí amb el cap.

–Gràcies, Christian, ets tan espavilat. I ara, Conor, explica'ns per què fas aquest tuf tan estrany.

–Hi havia un porc al pati –va dir en Conor amb un fil de veu–. Llonza, em sembla que es deia. I hem xocat.

En Christian va aplaudir amb ganes i es va esquitxar de pintura.

–El graciós no té diners per comprar-se un cavall i per això munta un porc.

En Conor no va contraatacar. Allò era el mínim que es mereixia.

«Dec semblar un poca-solta», va pensar. «Acabat de sortir d'un duel d'esgrima i d'una batussa amb un garrí.»

La Isabella es va escurar la gola.

–Ehem, Sir Conor. Em podríeu explicar, en el minut de vida que us queda abans no us faci executar, què feu aquí?

Ara que era allà, en Conor no sabia ben bé què dir, però sí que sabia que havia de ser veritat. Havia de ser alguna cosa transcendent.

–En primer lloc, altesa, us demano disculpes per la interrupció. Isabella, t’havia de dir... T’he de dir una cosa...

La Isabella no havia sentit mai parlar en Conor en aquell to. Mai en catorze anys.

–Digues, Conor –va dir ella, sense cap espurna de trapelleria.

–És sobre el teu aniversari...

–Encara falta molt per al meu aniversari.

–No em refereixo al pròxim, sinó a l’últim.

–Què li passa, al meu últim aniversari?

Aleshores hi va haver un silenci que fins i tot es va apoderar del pati de baix. Semblava com si el món sencer esperés la resposta d’en Conor.

–Aquell planador de molles...

–No deus pas voler que te’l torni, oi? Perquè la finestra estava oberta i...

–No, no vull que me’l tornis. Simplement he pensat que t’havia de dir que no era un regal adequat per a tu. M’imagino que et devies esperar una altra cosa. Una cosa més especial.

–Un planador de molles és molt especial –va dir el príncep Christian en un to seriós–. No el va voler, la princesa?

La Isabella va aguantar la mirada d’en Conor durant uns quants segons, com si estigués atordida, i aleshores va parpellejar dues vegades.

–Daixò, príncep Christian, em sembla que l’hora del te s’ha acabat. Espero que el te, els pastissets i la llimonada t’hagin agradat.

Però el príncep Christian no se’n volia anar.

–Sí, la llimonada m’ha agradat força. Podria beure una mica de vodka?

–No, Christian –va dir la Isabella en un to alegre–. Només tens set anys.

–I conyac?

–De cap manera.

–Però al meu país és una tradició.

–Ah sí? Doncs preguntem-ho a la teva mainadera.

La Isabella va estirar la corda de la campana que hi havia a la paret i al cap d'uns segons va arribar una mainadera danesa, que va entrar lliscant a la cambra com un vagó sobre rails. La dona no somreia; de fet, no semblava que somrigués gaire sovint.

Va clavar la mirada en el príncep Christian i es va arro-mangar.

–Ara banyaré el petit príncep –va dir, i va agafar en Christian per l'avantbraç.

–Deixa'm anar, criada! –va bramar el príncep, que forcejava inútilment–. Sóc el teu amo.

La mainadera va arrufar les celles.

–Ja n'hi ha prou, d'aquests comentaris sobre amos i criats, Christian. Si fas bondat, et faré una vienesa per sopar.

Aplacat a l'instant, el petit príncep va ser conduït fora de la cambra, deixant un rastre de taques de pintura.

Sense dir res, la Isabella va desaparèixer dins la cambra de bany i en Conor va sentir el degoteig de l'aigua.

«S'està traient la pintura», va pensar. «M'hauria de quedar o me n'hauria d'anar? M'hauria d'haver retirat quan ella ha sortit de la cambra?»

Tot d'una les coses havien canviat. Ells sempre havien estat al mateix nivell, però ara en Conor patia per cada sentiment de la Isabella, per cada pas que feia.

«Me n'hauria d'anar. Ja parlarem després.»

«No. Queda't. T'has de quedar. En Victor no fugiria. Si ara me'n vaig, demà ens tornarà a envair la confusió.»

–Amb qui parles, Conor?

En Conor va estar a punt de replicar-li que no parlava amb ningú, però es va adonar que estava movent els llavis.

–Ah, només pensava en veu alta. A vegades, quan estic nerviós...

La Isabella li va dedicar un somriure amable.

–És ben bé que sou un tanoca, eh, Sir Conor?

En Conor es va asserenar. Es reia d'ell. Allò era territori conegut.

–Em sap greu, princesa. Em donareu garrot?

–M'estimo més la forca, ho sabeu perfectament.

En Conor va respirar fondo i va obrir la seva ànima. Ho va fer de pressa, com si saltés al mar, per posar fi al dolor.

–He vingut perquè em vas dir que aquest te formava part d'un festeig reial.

La Isabella va tenir la decència de posar-se vermella.

–Potser sí que t'ho vaig dir. Era broma.

–Ja ho veig. Massa tard per estalviar-me la vergonya que he passat.

–El pare d'en Christian ha vingut a l'illa per feina. I jo només he complert les meves obligacions de princesa. Res de festeig.

–Res de res.

Les espatlles d'en Conor es van enfonsar. Almenys ara no se sentia com si participés en una mena de cursa.

–De manera que t'has armat de coratge i has irromput aquí per declarar el teu amor?

–Daixò, jo...

«Tranquil. Tranquil.»

–Si fa no fa.

La Isabella es va acostar al balcó i es va recolzar a la barana esculpida. Els cabells foscos li onejaven esquena avall i els seus

dits blancs reposaven damunt la pedra. Més enllà, a baix, els llums de la muralla s'encenien com un regiment de disciplinades cuques de llum.

«Hauria de parlar ara, mentre estigui girada. Serà més fàcil si no em mira.»

–Isabella, les coses... Les coses estan canviant per a nosaltres... Entre nosaltres. I això és bo. Ha de ser així. És lògic. És lògic que les coses canviïn. –En Conor va remugar per a si mateix: no se'n sortia.

«Digues el que vols dir.»

–El que vull dir és que els nostres dies d'escalar xemeneies potser s'han acabat. A mi m'agrada escalar xemeneies, és veritat, però potser hi ha coses noves per fer. Per compartir. Sense la companyia de prínceps danesos.

La Isabella es va girar cap a ell. El somriure burleta de la princesa no era tan decidit com de costum.

–Conor, estàs fet tot un científic. No es pot dir d'una manera més curta i més exacta, tot això?

En Conor va arrufar les celles.

–Potser sí. Però hauria de fer uns quants experiments. Això és nou per a mi i em sento una mica destraler.

La Isabella va abocar llimonada d'una gerra fent tot el teatre de què era capaç.

–Per a mi és igual, Conor. A vegades em sento com si haguéssim creat el nostre món propi aquí, i no em ve gens de gust deixar-lo enrere. Tot és perfecte. Ara és perfecte.

En Conor va fer un somriure dubitatiu i es va asserenar.

–No m'executaran, doncs?

–Avui no, Sir Conor –va respondre la princesa, que li va allargar un got–. Al capdavall, vau ser vós qui va rescatar la princesa de la torre. Aquest conte només pot tenir un final.

En Conor es va ennuegar amb un glop de llimonada i es va esquitxar els pantalons tacats de fems de porc.

–Interessant barreja d’olors –va comentar la Isabella.

–Perdoneu-me, princesa –va dir en Conor–. Aquesta rebuda tan cordial m’ha deixat ben sorprès. A aquestes altures m’imaginava lligat per uns quants guàrdies danesos.

La Isabella li va clavar els ulls marrons.

–Conor, podria remoure el món per trobar un altre científic aventurer, però dubto que en trobés cap com tu. –La princesa es va adonar que havia parlat una mica massa i es va sentir obligada a afegir:– Encara que siguis un ruc camallarg i superdotat.

En Conor va acceptar la primera part del compliment amb un somriure i la segona amb una ganyota.

–Jo penso exactament el mateix –va dir–. Tret de la part del científic ruc i camallarg. Saps perfectament què miro de dir-te.

–Sí, Sir Conor –va dir la Isabella, recorrent al seu títol per tornar-lo a burxar–. Ho sé perfectament.